FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 486· CENA 60,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

DUG PUT DO ISTINE

D 1,90 €; CH 2,60 CHF; A 1,70 €; NL 2,00 €; B 2,00 €; BIH 1,80 KM; MK 45,00 DEN; CG 0,75 €; HR 10 KN; SLO 1,80 €

★DOK HOLIDEJ★

486

Frenk Larami

DUG PUT DO ISTINE

MARKETIPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA
Dok Holidej
Broj 486

Direktor
Vladimir Novaković

Odgovorni urednik
Viktorija Draginčić

Naslov originala
Frank Laramy
A LONG WAY TO REVENGE

Recenzija i adaptacija
Nikola Šimunović

Likovna obrada naslovne strane
Branislav Kerac

Tehnički urednik
Franjo Varga

Štampa: 26. XI 2014.
Tržište: 5. XII 2014.

CIP–Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

82–31 (5)

DOK Holidej / odgovorni urednik Viktorija Draginčić. – 1972, br. 1 –. – Novi Sad: Marketprint, 1972–, –21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.
ISSN 0353–0000

COBISS. SR–ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)
Štampa: DOO MAGYAR SZÓ – Kft. OJ Štamparija FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1.
Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd
Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Viktorija Draginčić
Naslov originala: Frank Laramy – A LONG WAY TO REVENGE
Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Nikola Šimunović
Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

U gradu je vladala velika uznemirenost. Građani koji su se nalazili na glavnoj ulici ugledali su razbarušenog plavokosog revolveraša na vrancu prekrivenom prašinom, i spontano su počeli da se okupljaju oko saluna „Zlatni pezos". U istoj zgradi gde se nalazio salun, na prvom spratu, Holidej je iznajmio sobu.

Pošto je Voker već ranije boravio u Slejtonu, većina prisutnih je prepoznala opakog došljaka. O njemu su kružile razne priče i moglo se reći da je većina glasina odgovarala istini. Na Divljem zapadu bilo je malo tako surovih i zlih ljudi brze ruke kao što je bio Blejk Voker.

U gradu nije bila tajna da će Blejk Voker izazvati Holideja. O tome se šuškalo još od trenutka kada je pre neki dan neki brbljivac ispričao da se dotični Voker raspitivao za popularnog kockara u Tusonu. Zatim je vest dopunio pričom da je Holidej pre tri meseca poslao na onaj svet Vokerovog starijeg brata. Naravno, posle toga je svima bilo jasno da ljudi o kojima je reč međusobne račune mogu izravnati samo u direktnom dvoboju.

U glavnu ulicu je ujahao sa još jednim čovekom, sličnog izgleda. Lagano su dojahali do malog trga u centru, svesni da su i oba konja na kraju snaga i da im noge klecaju od umora.

Nakon što su ostavili životinje da se napoje i odmore, jahači su proverili koltove. Voker je pozvao jednog prolaznika i postavio mu nekoliko pitanja. Mucajući od straha, čovek je nešto odgovorio i požurio niz ulicu.

Saznavši ono što ga je zanimalo, Voker je zadovoljno klimnuo glavom i pozvao svog drugara da pođe sa njim prema salunu.

Iz svoje sobe na spratu, Dok Holidej ih je pratio pogledom sve dok mu nisu nestali iz vidokruga, kad su ušli u salun u prizemlju. Zatim je osmotrio njihove umorne konje na privezištu, kao i građane koji su tiho razgovarali i muvali se okolo, iščekujući nestrpljivo razvoj događaja. Znao je da je ono što će verovatno uslediti bilo nešto poput putujućeg cirkusa, koji će ih razonoditi. Naravno, niko od okupljenih nije ni pomišljao da bi ishod događaja mogao doneti i smrt.

Čudno je, mislio je Dok, kako je smrt za većinu nešto bolno i strašno samo u slučaju kada pogađa nekoga od njima dragih osoba, a kad

je u pitanju neko drugi, ponašaju se kao da se radi o bićima sa kojima oni nemaju nikakve veze. Taj osećaj ravnodušnosti pratio ga je uvek kad bi se suočavao sa smrtnom opasnošću. Osećao se tuđim i dalekim, beskrajno udaljenim od drugih ljudi.

Unapred je znao kako će se odvijati naredni događaji i sve mu je ličilo na već doživljenu priču. Doduše, postojala je mogućnost da se poznati scenario izmeni tako što bi on krišom izašao na sporedna vrata zgrade, uzeo konja iz gradske štale i nestao iz grada. Ali, taj postupak ne bi izmenio, već samo odložio krajnji ishod, a bekstvo bi mu donelo prezir okoline i stalno izmicanje progoniteju. Za razumnog čoveka to je bilo isto toliko besmisleno kao i obračun koji ga je čekao.

Uzdahnuo je i smireno prišao krevetu preko čijeg uzglavlja je bio prebačen njegov opasač sa koltovima sa drškama od slonovače. Izvadio je jedan kolt iz futrole, zadržao ga izvesno vreme u ruci. Dugim prstima na kojima su bili negovani nokti, prešao preko tamne, metalne cevi. Taj hladni komad čelika bio mu je verni pratilac u raznim situacijama. Koliko puta mu je spasao život, toliko puta ga je doveo u opasnost, jer je njegova slava često privlačila razne bandite koji su želeli da se proslave time što bi likvidali čuvenog Doka Holideja.

Ipak, sada nije želeo da razmišlja o tome, jer je znao da ne može ništa protiv sudbine. Uvežbanim pokretom okrenuo je burence kolta i proverio da li je napunjen, a zatim je vratio revolver u futrolu. Lagano je pripasao opasač, a zatim obukao elegantni sako od mekog tvida. Pritegao je kravatu boje vina i namestio šešir i ostao nekoliko trenutaka pred ogledalom, zamišljeno zagledan u svoj lik.

Da li će ikad više videti odraz svog lika u ogledalu ili će ostati samo u sećanju ljudi? O tome će za nekoliko trenutaka odlučiti sudbina.

Zatvorio je vrata sobe i krenuo niz stepenice. Znao je da ga dole čekaju dva neprijatelja, željna osvete. Banditi koji neće prezati ni od čega da bi ostvarili svoje namere. Ta pomisao je probudila u Holideju nagon samoodržanja, refleks nepokolebljivog borca za pravdu i dobro u ljudima. U tim trenucima, preobrazio se iz sudbinom pomirenog čoveka, u neustrašivog ratnika, svesnog da je njegova smrt vrlo blizu.

Na poslednjoj stepenici, Dok je zastao i pažljivo osmotrio ceo salun. U tom trenutku, činilo mu se da je sve stalo, da nema ni pokreta ni treptaja. Samo se duvanski dim u oblacima dizao prema tavanici. U polumraku kasnog popodneva, sva lica prisutnih su bila bleda.

Nehajno oslonjen na šank, sa čašom viskija u ruci, Blejk Voker je pogledao Doka. Njegov reski glas je zvučao preteće u ovoj mukloj tišini.

– Najzad smo se sreli, Holideje. Ne verujem da te ovaj susret raduje, ali ja sam srećan što imam priliku da sretnem tako čuvenog revolveraša. No, to si morao da očekuješ, s obzirom na ono što si učinio pre dva meseca.

– Ti si Blejk Voker? – dobacio je nezainteresovano Holidej.

– Naravno! – odvratio je ovaj nervozno. – Znate, ovaj gospodin je nedavno napravio veliku grešku – dodao je okrećući se prisutnima u salunu.– Zbog toga će sada biti kažnjen jednom zauvek da više ne ostavlja leševe za sobom!

– Tvoj brat me je izazvao – odgovori je Dok mirno. – Morao sam da odgovorim na izazov. Svi očevici mogu da kažu da je borba bila poštena.

– Svi su oni lažovi! Bojali su te se, pa su rekli ono što si tražio od njih – odbrusio je Voker.

Dok ga je posmatrao. Trudio se da deluje mirno, ali je znao da ništa neće zaustaviti Vokera. Bilo je pitanje trenutka kad će doći do raspleta.

– Bio je pijan i potegao je revolver na mene. To su svi prisutni videli – rekao je Dok.

Razbarušeni revolveraš ga je prostrelio pogledom.

– Iskoristio si njegovo pijanstvo da ga izrešetaš. Ali, to se neče ponoviti. Ja sam trezan i ruka mi ne drhti – rekao je Voker i otpio gutljaj viskija iz čaše koju je držao.– Vidiš, sve je tiho i mirno. Za tebe će uskoro biti još mirnije kad te pošaljem na onaj svet.

Holidej je shvatio da je odsudni trenutak konačnog obračuna blizu. Nije mu promaklo treperenje Vokerovih kapaka, kao i lagano grčenje mišića. Bio je to predznak skoka koji čovek čini kad u mislima želi da preskoči provaliju smrti. Voker je polako odložio čašu na šank i lagano zakoračio u stranu, ostavljajući svog pratioca desno od sebe. Iskusno Holidejevo oko je procenilo da je revolveraš tim pokretom svesno žrtvovao svog druga. No, na neki način, taj neznanac je predstavljao veću opasnost za Doka, jer je u jednom skoku mogao da se nađe iza šanka i iz zaklona pripuca. Znači, morao je prvo da puca u njega, što bi Vokeru ostavilo bar sekundu prednosti. Ovaj je to znao i zlurado se smešio, posmatrajući Holidejevo markantno, bezizražajno lice.

Doku je sve bilo jasno, ali protiv takvog rasporeda snaga nije mogao ništa. Osmehivao se u sebi pomislivši na gorku igru sudbine koja mu je namenila ovakvu zamku. Pored sve njegove veštine, sada mu je trebalo i mnogo sreće da iz ove zamke izvuče živu glavu. Osećao je gorčinu, ali je

istovremeno bio i maksimalno pripravan.

– Sada! – zaparao je tišinu Vokerov uzvik.

Istog trenutka njegov pratilac je krenuo rukom ka bedru, istovremeno uskačući u otvor na šanku. Kad ga je pogodio prvi Dokov metak, već je bio delimično u zaklonu, ali ga to nije spasilo. Drugi ga je stigao odmah zatim, tako da je izgubio ravnotežu, zamlatarao rukama i svom težinom se srušio iza šanka, rušeći čaše i flaše, koje su se sručile na pod zajedno sa velikim ogledalom.

Sve to se odigralo u deliću sekunde. Još dok je staklo padalo na zemlju, Holidej je okrenuo kolt prema svom glavnom protivniku, čije je oružje bilo upereno u njega. Vokerov revolver je planuo, ali je metak odleteo u prazno, pošto se Dok bacio u stranu, istovremeno pritiskajući okidač. Drugi metak se zario u ivicu stola pored njega, a treći ga je zamalo očešao po licu.

Holidej je nastavio da se kotrlja, ali se u jednom trenutku zaustavio i nanišanio prema Vokeru. Uspeo je da mu skine samo šešir sa glave. Ostavši bez pomagača, revolveraš je iznenađeno ustuknuo i počeo da se povlači unazad, preskačući stolove.

Kod salunskih vrata je zastao i okrenuo se, želeći još jednom da pokuša. Upravio je revolver prema Doku koji je još uvek ležao na podu, ali Dok je već ispalio preostala dva metka. Kao ponesen olujnim vetrom, Voker se trgao, krenuo unazad, a onda se presamitio i pao kao pokošen. Ostao je da leži mirno, bez i najmanjeg pokreta, jednim delom tela napolju, a drugim u salunu.

Dok se hitro uspravio, izbacio iz kolta prazne čaure, ubacio nove metke i oprezno prišao vratima. Udarcem noge izbacio je na ulicu ispušteni revolver, a zatim je Vokera vrhom čizme okrenuo na leđa. Revolveraš je, već staklastim pogledom, zurio u njega, a na levoj strani grudi mu se širila mrlja krvi. Krkljanje samrtnika je ispunilo Doka jezom, ali tu se nije moglo ništa učiniti.

– Sam si kriv što se ovo dogodilo, Vokere. Nisam želeo ni tvoju smrt, ni smrt tvog brata. Nisi mi dozvolio da izbegnem ovaj obračun.

Revolveraš je zurio u njegovo ozbiljno lice, dok su mu se u poluugašenom pogledu smenjivali talasi gneva i nemoćnog očaja. Neki hrabriji posmatrači su prišli malo bliže, da bi čuli posednje reči umirućeg i kasnije ih prepričavali. Malo su se trgli i ustuknuli kad je čovek na podu besno izustio.

– Proklet da si, Holideje... i ti ćeš u pakao... naići ćeš na bržeg od sebe... – završio je tiho i smrt ga je sustigla.

Holidej je nekoliko trenutaka stajao pored beživotnog tela, a onda vratio

kolt u futrolu. Okrenuo se i ugledao zbunjena i uplašena lica oko sebe. Shvativši da u njima ne vidi ni trunku saosećanja ni prijateljstva, neprijatno se lecnuo. Zar je moguće da ljudi ne vide razliku između dobra i zla? Bio je direktno izazvan i samo mu je puka sreća pomogla da se spase. Ali, ljudima oko njega to je bilo svejedno. Pokušao je da ih opravda strahom... Ipak, oni su u njemu videli čoveka čije je oružje odnelo dva života, a ne onoga ko je odbranio svoje pravo na život. Pored toga, dvojica stradalih bili su pravi revolveraši i zli ljudi koji su ubijali za novac, ali ljudima iz ovog grada ta misao je izbledela.

Razmišljajući o tome, Holidej je odjednom shvatio da ti ljudi ne prave razliku između njega i njegovih protivnika i da su za njih svi podjednako loši.

Pogođen takvim odnosom i osećanjem neprijateljstva, okrenuo se i izašao iz saluna. Sutradan ujutro odjahao je iz grada, da se više nikad u njega ne vrati.

* * *

Za Denisa Vordena moglo se reći da je najgori probisvet od svih ljudi koji su radili za Edvarda Hejga. Mada je i sam bio grub i oštar, sedokosi rančer se ipak pitao zašto je njegov mladi nadzornik, Ted Bentli, uopšte unajmio tog čoveka.

Taj prokletnik nije bio nekakav stručnjak za hvatanje i obuku divljih konja, mada je korektno obavljao svoj posao. Ipak, znao je i to da bi na desetine drugih kauboja mogli raditi sve to sa mnogo većim uspehom. Sem toga, imao je čudnu narav i do sada se potukao skoro sa svakim od kauboja koji su radili na Hejgovom ranču. Iza njega je bio i jedan revolveraški obračun u obližnjem gradu Laboku. Tada je čovek na koga je pucao sasvim slučajno ostao živ, jer se Vorden u poslednjem trenutku okliznuo i samo ga je ranio,

Sve to je bilo sasvim dovoljno da ljudi shvate da Vorden može da bude opasan kad malo više popije. Trezan, bio je sasvim običan i ni po čemu se nije isticao. Imao je tridesetak godina, bio je mrgodan i škrt na rečima, pa se sa neistomišljenicima radije obračunavao pesnicama. Bio je visok, koščat, masne kose i uvek neobrijan. Nimalo nije vodio računa o svom izgledu.

Na Divljem zapadu bilo je na stotine takvih ljudi kao što je Vorden, ali do sada nijedan nije stigao do ranča „Zlatni krug".

Toga dana Vorden je bio speman za kavgu i Edvard Hejg je to primetio. Još uvek pripit, Denis se te subote vratio iz grada i sa sobom doneo načetu bocu viskija. Sedeo je iza spavaonice za kauboje, povremeno uzimao

po koji gutljaj i zurio u nešto samo njemu znano.

Kao i obično, bio je sam, jer niko od kauboja nije želeo da se druži sa njim. Bio je dan odmora i svako na ranču se zabavljao kako je znao i umeo. Hejg je znao da u spavaonici određena ekipa igra poker, a druga grupa veselo galami prateći takmičenje u nabacivanju potkovice. Jedan stariji kauboj je sedeo na tremu i rezbario kutiju za duvan. Ostali su leškarili u hladovini i pušili.

Naizgled, bila je to slika mira i spokoja, ali je Hejg imao neko gadno predosećanje da neće tako i ostati, sudeći po načinu na koji je Vorden posmatrao svoju okolinu.

Čuvši zvuk vrata iza sebe, rančer se brzo okrenuo. Mlada devojka duge crvene kose vezane u rep izašla je na trem, nameštajući šeširić. Sa zglavka desne ruke visio joj je kožni korbač, a grudi su joj zategle belu pamučnu košulju. Uske pantalone su ocrtavale njene vitke i duge noge. Devojka je bila savršeno građena.

Edvard Hejg je nezadovoljno nabrao obrve. Bio je svestan da se njegova kćer razvila u izuzetno privlačnu ženu, ali mu se činilo da joj je odeća previše provokativna.

– Opet ideš da prošetaš onog šarca? – upitao je otac nabusito.

– Idem samo na kratko jahanje do reke, tata – odvratila je Sju Hejg sa osmehom. – Ne vidim bolji način da provedem ovo nedeljno popodne.

– Nećeš ići tako obučena – izgovorio je Hejg muklo.

Devojka se još vedrije osmehnla.

– Tata, nemoj biti smešan. Priznajem da su mi pantalone malo tesne, ali potreban mi je veći broj. Obećavam da ću kupiti nove čim odem u grad.

Prišla je ocu i nežno ga poljubila u obraz. Već uveliko omekšan, rančer se nakašljao i dodao blažim tonom.

– Znam da me opet podmićuješ. Nemoj samo da ostaneš predugo. Hoću da nadgledaš pripremanje večere. Onaj smešni Meksikanac će nas jednom otrovati.

Ona se slatko nasmejala. – Pravo si staro čangrizalo! – dobacila je i strčala niz stepenice. – Ted će jahati sa mnom!

Hejg se uozbiljio i uspravio u stolici. – Čekaj malo! – viknuo je.

Sju ga je pogledala glumeći naivnost.

– Zar nije tako bolje, tata? Imaću bar neku zaštitu.

– Dovraga, devojko! Znaš da ne volim da se mešaš sa radnicima na ranču.

Ali, Sju je već trčala preko dvorišta prema ulazu u koral, gde ju je sa dva već osedlana konja čekao Ted Bentli. Uputila je mladom nadzorniku blistavi osmeh.

Bentli je odmeri pogledom punim divljenja. Bio je to prilično dopadljiv mladić, ali ipak sa dovoljno iskustva da bi mogao da obavlja svoj odgovoran posao. I sam Hejg je morao da prizna da Bentli svoj posao obavlja bez greške. Bio je vešt i sa revolverom. Jednom rečju, rančer je trebalo da bude zadovoljan što takav čovek pravi društvo njegovoj kćeri.

Ipak, u Tedu je postojalo nešto što se rančeru nije dopadalo i zbog čega je bio rezervisan. U Tedovim očima, Edvard Hejg je video nešto što ga je podsećalo na proračunatost i određenu pritajenu okrutnost. Zbog toga mu se momak nije dopadao, ma koliko se Bentli trudio da se umili gazdi.

Hejg se iznenada trgao, jer je primetio kako Denis Vorden, držeći bocu u ruci, uporno posmatra Sju. Čak i sa tog odstojanja, brižni otac je mogao da pročita smisao njegovog pogleda.

I dok je Bentli pomagao devojci da se popne na konja, rančer uzviknu.

– Hej, Vordene, šta to radiš?

Polupijani kauboj je nevoljno odvojio pogled od devojke i iznenađeno pogledao gazdu. Na taj uzvik svi su se ostali trgli i iznenađeno pogledali Edvarda Hejga. Vorden poteže jedan povelik gutljaj viskija.

– Ja? – uzvratio je zaplićući jezikom. – Pijem svoj viski, gazda. Hoćete li vi malo?

Rančer je ljutito ustao i nagnuo se nad ogradu trema. Odmerio je kauboja i pripretio mu. – Ako još jedanput tako pogledaš moju ćerku, narediću da te išibaju. Jesi li me razumeo?

Vorden je izdržao njegov pogled i još jedanput potegnuo iz flaše.

– Do sto đavola! – dreknu rančer iznervirano. – Jesi i me razumeo?

– Sasvim jasno, gazda – promrmljao je Vorden. – Ali moram reći da devojka stvarno dobro izgleda.

Zatim se lagano pridigao i rukom se prihvatio za obližnje stablo. Revolver mu je visio na levom bedru, sa futrolom privezanom na butini. Na desnom bedru nosio je opasač sa bovi nožem na koji je bila usađena drška od jelenskog roga.

Povrativši ravnotežu, on se okrete prema rančeru. – Mislim da bih mogao da odem malo da odspavam, gazda.

Hejg promrmlja nešto nerazgovetno i namršten, isprati Denisa pogledom. Kauboj krenu prema spavaonici, ne primećujući zanemele poglede kolega koji su mu pratili svaki korak. Kada je došao do ulaza, nespretno je posrnuo, ali ipak nije pao. Jednom rukom se prihvatio za dovratak i lagano oteturao unutra.

Rančer je sa olakšanjem odahnuo i zagledao se u pravcu prerije. U tom trenutku, Sju i Ted Bentli su nestali iza uzvišenja koje je skrivalo reku od pogleda. On je tiho opsovao, vratio

se u svoju stolicu na tremu i počeo da zavija cigaretu.

Ponašam se kao neka namćorasta baba, prebacivao je sebi. Ali, to je bilo jače od njega. Nije voleo da Sju bude van domašaja njegovog pogleda, mada je bio svestan da je već odrasla i da ne treba da se ponaša prema njoj kao prema malom detetu. Ipak, bila je to njegova jedinica i mezimica. Posle ženine smrti, stariji sin je otišao na istok, jer nije želeo da se bavi rančerskim poslom. To je Hejga još više vezalo za Sju i nikako nije mogao da se oslobodi preterane brige za nju.

Dole, na reci, Ted i Sju su se nakon gotovo sat jahanja, zaustavili u hladu jedne vrbe. Devojka je skinula šešir, sela na travu i naslonila se na drvo. Lakim pokretom glave, rastresla je svoju dugu, bujnu kosu. Za to vreme, obučen u svoje najbolje odelo, Ted je još uvek stajao i zadivljeno je posmatrao.

– Moram da ti kažem da si izuzetno lepa žena, Sju.

Ona mu uzvrati širokim osmehom i on istog časa čučnu pored nje, nežnim pokretom ruke joj skloni sa lica nekoliko pramenova kose. Zatim se oprezno nagnuo i potražio njene usne.

Nije se bunila i to je ohrabrilo da je zagrli, privuče sebi i obaspe je poljupcima. Sju se u početku nije opirala, a onda se odjednom uplašila strasti koja je buknula i ona je odgurnula Teda od sebe. Oči su joj ljutito sevnule, a ruka se našla na njegovom obrazu.

Bentli zatrepta. – Šta ti je odjednom? Nikad me dosad nisi ošamarila!

– Nikada me nisi tako ljubio... na taj način – rekla je uvređeno. – Bilo bi ti bolje da to ne radiš! Ako tata sazna, ne piše ti se dobro.

– Bestraga, Sju... – rekao je Ted zadihano. – Zašto se ljutiš? Nisam misliio ništa loše, veruj mi! Malo sam se zaneo. Ti si izuzetna žena i kada te čovek oseti tako blizu sebe...

Ućutao je, jer je shvatio da je njena ljutnja splasnula. Uostalom, nije ni bio previše iznenađen devojčinom reakcijom. Imao je dovoljno razuma da shvati da ne treba da požuruje stvari, već da se prepustii događajima. Bio je strpljiv i na duže staze je uvek uspevao da dobije ono što želi.

– Izvini, Sju – dodao je tiho.

Ona se osmehnula i vrhovima prstiju ga dotakla po obrazu. Ovlaš ga je poljubila.

– Biće bolje da pođemo kući – rekla je. – Dosta smo se udaljili i moramo se vratiti pre mraka. Ako to ne učinimo, tata će poludeti.

Lice Teda Bentlija u trenutku se uozbiljilo i u njegovom pogledu blesnu varnica mržnje. I ranije je osetio „rančerov jezik" koji ga je više puta uvredio. Znao je da on smatra da je-

dan običan nadzornik nije dovoljno dobar za Sju i to ga je peklo. Ipak, brzo se povratio, jer nije želeo da devojka primeti da je promenio raspoloženje. Samo je slegnuo ramenima. – Dobro, hajdemo – složio se.

Pružio joj je ruku i ona je uz osmeh prihvatila. Kad je ustala, tela su im se za trenutak dodirnula i Ted oseti neopisivo uzbuđenje. Reagovao je instinktivno i brzo koraknuo unazad.

Sju se ponovo osmehnula i pošla prema svom šarcu koji je pasao u blizini. Uzjahala ga je bez Tedove pomoći i okrenula životinju tako brzo da je Ted morao da odskoči unazad. Glasno se nasmejala i zarila pete u konjske sapi.

– Trkajmo se do kuće! – povikala je i pojurila što je brže mogla.

Ted je u pravi mah bio zatečen, misleći da se šali. Ali, nekoliko časaka kasnije već je bio u sedlu i poterao konja u trk.

* * *

– Gde je, do vraga, moja kći? – zagrmeo je Edvard Hejg, žurno prilazeći Tedu. Iako se već spustio mrak, mladić je dobro video njegovu povijenu priliku. Moglo bi se reći da mu je rančer potrčao u susret i to ga je iznenadilo.

Ted Bentli nije znao šta da kaže. Svetlost fenjera okačenog na stub korala obasjavala je njegovo zbunjeno lice.

– Zar nije ovde, gazda? – upitao je zapanjeno.

– Da jeste, ne bih te pitao, prokletniče! – zaurlao je Hejg. – Vuci se dole i reci mi šta je sa mojom ćerkom, Bentli!

Mladić brzo sjaha i pogleda u radoznala lica kauboja koja su se pojavila na prozorima spavaonice.

– Ništa se nije desilo, gazda! I šta mislite, ko sam ja pa da tako razgovarate sa mnom? Izjahao sam danas posle podne samo da bih pazio na Sju i to sam i radio. Međutim, kad je trebalo da krenemo kući, ona je prva poterala konja i rekla da hoće da se trkamo.

– Da se trkate? – prekinu ga rančer nervozno.

– Ja tu nisam ništa mogao, jer je pojurila kao mahnita – nastavio je Bentli tiho. – Uzjahao sam i krenuo za njom, a onda je mom konju otpala potkovica, pa sam morao da stanem i namestim je. Posle toga nisam mogao da ga teram punim trkom i zato sam stigao kasnije. Ali, računao sam da je Sju stigla još pre jedan sat...

– Nije stigla i to je tvoja greška! – besneo je Hejg i dalje.

Bentli ga je preneraženo pogledao. – Moja greška? Kako to mislite?

– Kako? Pa nisi smeo da je pustiš da se trka!

Mladić je stisnuo vilicu.

– E, ovo stvarno nije pošteno, gazda! Nisam mogao ništa, jer...

– Da nisi nešto učinio mojoj kćeri? – prekide ga rančer unoseći mu se u lice.

– Nisam je ni taknuo i strašno mi je što tako govorite sa mnom. To mi se stvarno...

– Šta! Ne sviđa ti se? – prekinuo ga je Hejg besno. – Baš me briga za to! Ja samo hoću da znam šta se desilo sa mojom Sju!

– I sami znate da je svojeglava i nisam nikako mogao da je zaustavim. Jednostavno je sela na konja i pojurila.

– Možda ju je zbacio konj – dobacio je jedan od kauboja koji su se okupili oko njih.

– Zaveži! – obrecnu se Hejg na njega. – Tako nešto neću da čujem!

– I tako nešto treba uzeti u obzir – reče Bentli, trudeći se da mu glas deluje mirno.

Rančer ga besno odmeri. – Šta god da se desilo, smatraću tebe odgovornim! A sada, uzmi ljude i pođi u potragu! Hoće da moja kćerka bude pronađena što pre!

Kaubojima nije trebalo dva puta reći. Odmah su počeli da sedlaju konje, kratko se dogovarajući među sobom. Još uvek sav crven u licu, Bentli naredi da mu osedlaju odmornu životinju.

– Naći ćemo je, mister Hejg! – dobacio je rančeru posle desetak minuta kad je grupa bila spremna za polazak.

– Bilo bi bolje za tebe da tako bude – procedio je ovaj.

Baš kad su hteli da pođu, kroz tišinu prerije prolomio se neki čudan zvuk. Svi su iznenađeno podigli glave i osluškivali.

– Šta je...?

– Umuknite! – zaurlao je Hejg, dok su svi jahači stali kao ukopani.

Isti zvuk čuo se još jednom, samo sada glasnije i prodornije. Bio je to vrisak žene!

Tog trena svima je bilo jasno ko je u pitanju. Rančer žurno dograbi lampu i osvetli lice ljudi na konjima.

– Gde je Vorden? Gde je taj prokleti gad? – upitao je.

– Izašao je iz spavaonice pre večere, gazda – odvratio je jedan od kauboja. – Udaljio se još uvek noseći svoju flašu. Verovatno je do sada već ispraznio.

Hejg svuče sa konja jednog od kauboja, skoči u sedlo brzinom mladića i grmnu – Za njim!

Svi jurnuše kao da su izbačeni iz katapulta, shvatajući da se možda radi o sekundama. Noćni vetar doneo je do njih još jedan ženski vrisak koji se završio jecajem. Jahali su kao bez daha i bili sve bliže mestu odakle se jecaj čuo. Onda Hejg odjednom skrenu levo i kroz gusto žbunje se probi do grupe drveća u podnožju jednog uzvišenja. Ted Bentli i ostali su stigli odmah za njim i za trenutak zastali.

Kroz šuštanje vetra u krošnjama moglo se čuti lomljenje grana, a onda i muklo, nerazgovetno psovanje nekog muškarca. Zatim se ponovo čuo ženski krik, ali ovog puta mnogo tiše i slabije. Posle njega su se čuli jasni uzdasi, jer se žena očigledno borila s nekim.

Rančer i Bentli skočiše iz sedla i kao bez duše jurnuše kroz žbunje. Iznenada, pred njima zanjišta konj koji se, uplašen pojavom dvojice ljudi, visoko propeo na zadnje noge. Ted Bentli se okliznu i baci se u stranu, jer je jedino tako mogao da izbegne udarce kopita. Ali, pošto je već imao revolver u ruci, Hejg nije oklevao. Ustrelio je životinju bez razmišljanja i prikratkom blesku pucnja, ugledao je dve osobe koje su se borile na zemlji.

Odmah je u raščupanoj devojci sa iscepanom odećom prepoznao Sju. Jednom rukom je udarala muškarca, koji je pijano mumlao i pokušavao da strgne sa nje ostatak odeće. Bio je to Denis Vorden.

Hejg se u jednom skoku našao pored njih i već u sledećem trenutku je uz Denisovu glavu prislonio cev oružja. Iako još uvek pod snažnim dejstvom alkohola, Vorden je shvatio da je u opasnosti. Bacio se na stranu, zamahujući pritom stisnutom pesnicom, tako da je udario rančera u grudi. Ovaj se bolno savio i pritisnuo oroz, ali je metak otišao negde u stranu.

Odmah zatim, Vorden se ispravio želeći da potegne revolver, ali je priskočio Ted Bentli i udario ga u lice. Ovaj je zastenjao i pao okrvavljenog lica. Mladi nadzornik je pritrčao, udario ga čizmom u glavu tako snažno da je odmah izgubio svest.

Onda je ugledao uplakanu devojku, strgao sa ubijenog konja savijeno ćebe i potrčao da je pokrije. Čim je je ogrnuo, Sju ga je jecajući zagrlila oko vrata. Nije ništa rekao, samo ju je podigao u naručje. Bacio je na Vordena pogled pun mržnje, šutnuo ga nogom u stomak i prišao kaubojima koji su Edvardu Hejgu pomagali da ustane.

– Moramo odmah da je odnesemo kući, mister – rekao je Ted glasom koji je iznenadio i njega samog. Delovao je tako hladno da se u jednom času upitao da li to on sam govori.

– Momci će dovući Vordena.

Hejg je okrenuo glavu i prezrivim pogledom odmerio nasilnika. Lice mu je bilo zgrčeno od bola i u tom času, Tedu Bentliju je bilo zaista žao gazde.

– Postarajte se da bitangu dopremite na ranč – progunđao je rančer. – Pazite, svojim životima mi odgovarate za njega.

– Čuli ste gazdu – dodade Bentli resko. – Dovedite tog kučkinog sina! Morg, ti odjaši do doktora Vejdena i

kaži da nam je hitno potreban. Nemoj da prihvatiš „ne" kao odgovor! Ako se vratiš bez njega, prosviraću ti metak kroz glavu!

Morg kratko klimnu glavom, skoči na konja i jurnu prema gradu u najbržem galopu.

Posle toga, nevesela trojka se uputila ka ranču.

* * *

– Pa, doktore? – bojažljivo je progovorio Edvard Hejg, posmatrajući doktorovo zabrinuto lice. – Koliko je loše?

Omaleni proćelavi čovek sa naočarima odmeri rančera i uzdahnu.

– Reći ću ti otvoreno, Edvarde...

– To i hoću – prekinuo ga je Hejg nestrpljivo. – Da li ju je onaj nasilnik povredio?

– Nažalost jeste. Žao mi je što to moram da ti kažem, ali tako je.

Hejg preblede. Nemoćno je pogledao u Bentlija koji je čvrsto stisnuo usne.

– Idem da donesem konopac – promrmlja najzad mladi nadzornik.

– Stani!– reče Hejg odsečno. – Ovde ja odlučujem, zar ne?

– Ali, tako mi svega, mister Hejg, zar ne mislite da zaslužuje da bude obešen?

– Moram da se složim s tim, Edvarde – dobaci doktor Vejden. – Ovo je prvi put da sam ja saglasan sa takvom surovom pravdom.

– Pa, ima pravde i „pravde" – reče Hejg jedva čujno. – Po onome što si rekao, sada ceo Laboko zna šta se dogodilo, jer te je Morg pronašao u salunu. Znači, to nije nešto što se može držati u tajnosti! Zato bi bilo najbolje da ljudima pokažem šta se dogodi onome koji učine neko zlo ženi iz porodice Hejg. Ubeđen sam da se vešanjem Vordena tako nešto ne bi postiglo.

– Zaista? Baš me zanima šta ćete uraditi? – odvrati Bentli ljutito.

– Rekao sam tom kopiletu da ću me se čuva ako još jednom bude pogledao Sju. A evo šta je on učinio! Zato će biti surovo išiban, a leđa u ranama i ožiljcima uvek će ga boleti i podsećati da je to kazna za zlodelo koje je počinio.

– Možda si u pravu, Edvarde – reče doktor zamišljeno. – Vešanje bi bila blaža kazna. Još uvek je pijan...

– Ovde nije reč o blagosti, dragi doktore – prekide ga rančer ogorčenim glasom. – Tamo leži moja kćer – nastavio je i drhtavom rukom pokazao u pravcu devojčine sobe. – Ona je najbrutalnije povređena i ne zanima me nikakva blagost prema životinji koja je to učinila! Samo hoću da taj prokletnik zbog toga pati do kraja života! Nigde neće moći da ode i oslobodi se bola koji će ga pratiti i koji neće nikada nestati. Ljudi će ga pitati gde je zaradio ožiljke i tako sve otkriti. Znaće šta je učinio i več-

no će morati da se skriva. Uz bol koji ga neće napustiti do kraja života.

– Ne znam da li će biti baš tako, Edvarde – dodao je doktor obazrivo. – Pošto ste mi ispričali kakav je, sigurno će likvidirati sve one koji se budu suviše raspitivali.

Hejg se zlobno osmehnu. – Ali, ožiljci će ga mučiti! Što se mene tiče, postaraću se da svi saznaju. A sada želim zadovoljenje u tome što ću mu lično skinuti kožu s leđa! – dodao je okrenuo se prema svom nadzorniku.

– Idi i veži ga za drvo pod kojim je sedeo i pijančio. Pre toga mu skini sve do pojasa. Ja dolazim čim uzmem svoj veliki bič.

Doktor Vejden ga odmeri. – Mislim da je bolje da ostanem dok se i to ne obavi.

– Kako god hoćeš – odvrati rančer hladno, uzimajući sa zida dugačak bič od sirove goveđe kože sa drškom ukrašenom srebrom.

Proćelavi doktor jedva čujno uzdahnu. Video je odlučnost i nepokolebljivost na gotovo ludačkom izrazu lica Edvarda Hejga. Divio mu se što je uspeo da sačuva hladnokrvnost i podržavao ono što je ovaj nameravao. Pomislio je na svoju kćerku koja je bila istih godina kao Sju i zadrhtao...

Svaka ti čast, Edvarde, pomislio je. Pored svega što se desilo, još uvek si toliko priseban da sam možeš da kazniš toga prokletnika.

* * *

Edvard Hejg je disao duboko i ubrzano, boreći se da dođe do daha. Prošlo je izvesno vreme pre nego što je povratio vazduh i pokretom ruke pokazao prema Denisu Vordenu čije se onesvešćeno i okrvavljeno telo ljuljalo na konopcima pričvršćenim na granu.

– Skinite ga – najzad je izustio Hejg i još jedanput okrznuo pogledom kaubojeva iskomadana i raskrvavljena leđa.

Bentli i još dvojica su ćutke prišli, prerezali veze i položili na ćebe telo, okrenuto licem nadole. Kada su počeli da ga vuku prema spavaonici, rančer se ljutito okrete. Nije više želeo da gleda, niti još bilo kada vidi Denisa Vordena.

Odložio je bič i shvatio da se oseća malo smirenije. Bio je ubeđen da je postupio pravilno i da je prestupnika kaznio na odgovarajući način. Nadao se da taj njegov postupak neće biti ocenjen kao preterano surov. Možda će reći da je neobičan i nesvakidašnji, ali je bio siguran da će većina ljudi reći kako je životinja u ljudskom obliku koja se zove Denis Vorden, zaslužila ono što je dobila...

Doktor Vejden je za trenutak kleknuo pored tela. – U svakom slučaju, ostao je živ. Leđa će ga boleti do kraja života, jer neke rane...

– Oterajte ga sa ranča! – prekinuo ga je Hejg ljutito.

– Noćas neće moći da jaše – odvrati doktor. – Čak i ako se osvesti, ne znam...

– A kad će moći? – dobaci Hejg ljutito.

– Možda ujutro. I to samo možda...

– Dakle, odjahaće ujutro – zaključi rančer glasom koji nije trpeo pogovor. – Učini šta možeš za njega, doktore. Tede, stavi ga noćas u onu staru kolibu za alat – dodao je okrećući se prema Bentliju. – Naravno, pre toga ćeš mu oduzeti oružje koje ima pri sebi. Kad osvane jutro, ne želim više da ga vidim na ranču. Jesi li me razumeo?

– Postaraću se da bude kako ste naredili, gazda.

Hejg ga hladno odmeri. – Ti si odgovoran za njega – dobacio je, a zatim se okrenuo i pomalo nesigurnim korakom krenuo prema kući.

Osećao se umorno i iscrpljeno. Ubeđen da je učinio ono što je trebalo, on glasno uzdahnu. Zašto mi je još uvek teško, pitao se. Bio je svestan da kaznom ništa nije promenio. Od toga njegovoj jedinici neće biti ništa bolje. Ostaće joj bolan ožiljak za ceo život. Osim toga, priča će se raširiti na sve strane, zaključio je. I koji dobrostojeći rančerski sin će se sada zainteresovati za Sju Hejg? Niko, osim možda neki nadzornik kao što je bio Ted Bentli.

Iako se nešto kasnije uverio da Sju spava, san mu nikako nije dolazio na oči. U grudima ga je bolelo i još je disao teško i isprekidano. Već po ko zna koji put se pitao zašto se neko zlo nije desilo njemu, već njegovoj voljenoj kćeri?

Sju Hejg je uspela da se naspava i kad se sledećeg jutra Ted Bentli pojavio na vratima, bila je izuzetno čila i živahna. Iako je bila sva u modricama i ogrebotinama, sedela je na krevetu i sa apetitom jela doručak koji joj je kuvar malopre doneo.

– Zdravo, Sju – pozdravio je tiho Ted. – Kako se osećaš?

– Mislim da mi je bolje – odvratila je devojka spustivši pogled.

– Tvoj tata nije ovde?

– Nije – kazala je kratko. – Hajde, uđi. Što stojiš tu? – pozvala ga je.

On je pažljivo zatvorio vrata i prišao bliže. No, čim je ugledao strašnu modricu na devojčinom vratu, iznenađeno je ustuknuo. Modrica i ogrebotina imala je svuda, ali ova...

Kao da je znala šta je pomislio, ona ga nežno uhvati za ruku.

– Nemoj me gledati tako... besno, Tede. Končita mi je rekla šta je tata učinio sa Vordenom.

Mladi čovek ćutke klimnu glavom.

– On je već otišao. Oterao sam ga sa ranča pre izlaska sunca.

– Zaista? Znači, ipak može da jaše?

Ted slegnu ramenima.

– Samo on zna da li može ili ne. Ali, morao je. Da je ostao, tvoj stari bi

ga verovatno ponovo išibao i to bi bio njegov kraj. Nemoj da brineš, jer se prokletnik nikad više neće vratiti.

Devojka odjednom zadrhta i nekako čudno skupi ramena.Već u sledećem trenutku, Ted Bentli je shvatio da ona jeca. Brzo je uhvatio i za drugu ruku, pa čak je uspeo i da se nasmeši.

– Sve je svršeno, Sju. Ja ne bih želeo da te mučim i teram da pričaš o stvarima koje želiš da zaboraviš, samo... Želeo bih da znam kako si se našla u onom šumarku, devojko? Pošto si odjurila ispred mene, smatrao sam da si već uveliko stigla. Zadržao sam se da konju namestim potkovicu, došao sam malo kasnije i... Da sam stigao ranije, možda bismo uspeli da te spasemo.

Nežno ga je pomilovala po ruci. – Ti nisi kriv ni za šta i nemoj više tako da razmišljaš. Tede, znaš... ja sam učinila nešto vrlo glupo. Videla sam da ti je konj izgubio potkovicu i znala sam da nećeš uspeti da se vratiš pre mraka. I umesto da se vratim kući, sakrila sam se u onom šumarku...

On je zapanjeno pogleda. – Sakrila se? Ali, zašto? Šta si htela time da postigneš?

– Sada ne umem da ti kažem – odvratila je tiho. – A onda... kao da me je nešto spopalo. Htela sam da se našalim i vidim šta će tata reći kad se vratiš po mraku i još bez mene...

– Ne misliš valjda ozbiljno?

Grickajući nervozno donju usnu, skupila je hrabrost i pogledala ga očima vlažnim od suza.

– Bila je to ludost, priznajem. Ni sama ne znam šta mi je bilo. U stvari, ti znaš koliko je tata strog i kako me kontroliše. Ponaša se prema meni kao prema malom detetu i prati svaki moj korak. To me već odavno guši i probala sam da mu vratim milo za drago.

– Sto mu muka, to nije bila dobra ideja, Sju! – prasnuo je ljutito Ted Bentli. – Da li si uopšte razmišljala o sebi i svojoj sigurnosti?

Devojčine oči ljutito blesnuše.

– Znam da je tako nešto bilo glupo i nepromišljeno – rekla je. – Vorden je verovatno pijan spavao u žbunju, ja ga nisam videla i... Sledeće čega se sećam su bile njegove ruke koje su me čvrsto zgrabile i počele da mi kidaju odeću. Oh...!

Glas joj je zamro u grlu i počela je da jeca. Pokušala je da bude tiša, ali joj nije uspevalo. Ted joj je nežnim pokretom sklonio kosu sa čela i pomilovao je po obrazu.

– Nemoj, sada je sve završeno, Sju. Vorden je dobio svoje, a ti si na sigurnom. Znam da ti je sada strašno, ali pretpostavljam da će vreme učiniti svoje.

Njegove reči su je malo umirile.

– Verovatno je tako – odvratila je tiho. – Samo, ne znam šta da kažem tati, Tede?

– Pa, moraćeš nešto da mu kažeš, a to treba da smisliš što pre. Pretpostavljam da će se stari uskoro probuditi i da...

– Uskoro? – prekide ga ona zabrinuto, posmatrajući kroz prozor dvorište obasjano suncem. – Hoćeš da kažeš da se tata još nije probudio? To je nemoguće, Tede! Znaš da on ustaje pre svih! Da mu se nije nešto desilo? Siguran si da se nije probudio?

Bentli se unervozio. – Nisam siguran... U stvari, ja ga još nisam video i zato sam pomislio... Odmah sam pretpostavio da ga je sve što se sinoć desilo posebno iscrpelo i da mu je potreban duži odmor.

Sju je odlučno odmahnula glavom. – Ne, to ne može biti! Suviše ga dobro poznajem. Tede, idi probudi ga, molim te!

– Šta je s tobom? Znaš da tako nešto ne smem da uradim, Sju!

– Zašto? Reci mu da sam ga ja tražila i da hoću da odmah dođe ovamo. Molim te, Tede. Imam neki neprijatan osećaj i grči mi se stomak.

Ted Bentli odmahnu rukom.

– Sju, ne budi smešna! Znaš da je sa tvojim ocem sve u redu. Šta bi mu se moglo desiti?

– Idi i probudi ga – molila je devojka i dalje.

– U redu. Ali da znaš, reći ću mu da si me ti naterala. Dobro znaš da ne voli da ga neko uznemirava.

– Znam sve, ali te ipak molim da pođeš!

Bentli slegnu ramenima, poljubi Sju u obraz i pođe. Kod vrata se zaustavio i dodao.

– Nemoj se iznenaditi kad čuješ kako urla na mene!

Kad je izašao, Sju se osmehnu, ali je odmah usledio jauk. Prinela je ruku natečenim usnama. Znači, ne smem ni da se smejem, pomislila je ogorčeno. Sigurno izgledam strašno... Šta će reći tata kad me vidi?

Ali, sudbina je odredila da Edvard Hejg više nikog ne vidi. Kad je Ted Bentli zakucao i polako otvorio vrata rančerove sobe, zaledio se u mestu.

Ukočenog pogleda zurio je u dršku lovačkog noža Denisa Vordena, a koji je virio iz rančerovih grudi.

* * *

– Želim da znam šta je preduzeto da se pronađe i uhvati ubica mog oca! Zahtevam da to saznam!

Sudija okruga Labok, Marvin Dekster se pogladio po kratkoj bradici, a zatim nervozno provukao prstima kroz sedu kosu. Sedeo je u svojoj stolici sa visokim naslonom i dobovao prstima po ivici masivnog stola pred sobom. Sa interesovanjem je posmatrao devojku koja je sedela preko puta i žustro mu postavljala pitanja.

Čim je Sju Hejg kročila u njegovu kancelariju, osetio je da je devoj-

ka posebna. Njene lepe zelene oči sevale su ljutitim sjajem. Govorila je odlučno i bez straha, streljajući pogledom. Bila je odevena u jahaće pantalone i košulju sa prslukom od antilopa ukrašenom resama. Na oba zglavka je imala kožne štitnike, a za desni je bio prikačen korbač.

Na devojčinom licu još su se nazirali tragovi udaraca koji su sada imali neku čudnu, zelenkasto žutu boju. Dve ogrebotine na vratu su se nazirale iza kragne, ali su očigledno već dobro zarasle. Taj detalj je mogao da primeti samo onaj ko bi se pažljivo zagledao u devojku, jer je njena neobična lepota plenila svakog posmatrača i nije mu dozvoljavala da primeti bilo kakve nedostatke.

Sju Hejg je u maloj, lepo obrađenoj futroli pričvršćenoj visoko na desni kuk nosila mali „Smit i Veson" revolver. U tom trenutku, nervozno je dobovala po njegovoj dršci ukrašenoj crno – belim kockicama i ljutito odmeravala sedokosog gospodina.

– Znate, gospođice Hejg, mogu da vam kažem da je preduzeto sve što se može. Imate moju reč!

– Onda moram da posumnjam u vašu reč, gospodine – odvratila je oštro, ne ustuknuvši pred sudijinim iznenađenim licem. – Podsećam vas da je Denis Vorden još uvek na slobodi.

U njenom glasu se osećao prekor.

– Gospođice Hejg, proverio sam u kancelariji okružnog maršala i mogu da vam kažem da su sve snage stavljene u pokret. Lokalni i federalni šerifi, kao i teksaški rendžeri angažovani su u potrazi za tim banditom. Njegov opis je dostavljen čak i vojnim postajama. Od toga zaista više ne možemo da učinimo.

Sju Hejg naglo ustade.

– Gospodine sudijo, svesna sam činjenice da se za tim Vordenom traga. Moje pritužbe se odnose na to što taj ubica još nije uhvaćen.

Sedokosi gospodin je jedva uspeo da se uzdrži. Besno je stegao pesnice, sprečavajući sebe da tu drsku devojku dobro protrese i podseti je s kim razgovara. Marvin Dekster nije navikao da mu se neko obraća na takav način, a takav ton nije tolerisao ni svojoj kćeri prema kojoj je bio izuzetno popustljiv.

S druge strane, morao je da prizna da mu se devojčina hrabrost i nepokolebljiv duh na izvestan način dopadaju. Na kraju krajeva, morao je da je razume. Da se pomoć nije pojavila na vreme i izbavila je iz ruku napasnika, verovatno više ne bi bila živa.

– Hoćete li još malo da sednete, gospođice? – upitao je ljubazno, želeći da je tako smiri.

Sju ga je iznenađeno pogledala. Kolebala se nekoliko trenutaka, a onda jedva čujno uzdahnula i ponovo se spustila na stolicu.

– Čujte, mlada damo – nastavio je Dekster lagano. – Morate razumeti da je ovo sve što možemo da učinimo. Taj Vorden je odjahao puna dva sata pre nego što je pronađeno telo vašeg oca. Posle šibanja je bio izmožden i slab, ali ne zaboravite da su takvi ljudi naviknuti na muke i znaju da prežive u divljini.I pored svih naših napora, kao da je jednostavno nestao sa lica zemlje. Očigledno se negde sakrio i čeka da se stvari stišaju. I ranije je bežao pred poterama i sigurno zna kako da im umakne kad su mu na tragu.

– Ali, prošlo je dve nedelje! – prekide ga devojka.

Ljutito je prostrelio pogledom, a onda je njeno lice dobilo nekako tužan izraz. Izgledalo je kao da će svakog trenutka zaplakati i to je ganulo Dekstera. Odustao je od toga da je opominje i nastavio je u istom tonu, zagledavši se u papire na stolu.

– Gospođice Hejg, ja nisam čarobnjak i ne mogu prisiliti Vordena da izađe na svetlo dana. Čim se pojavi negde među svetom, biće uhapšen. Mi ne zatvaramo naše dosijee. Neki su i godinama otvoreni. Ovaj, hteo sam da kažem da nekad prođe i duže vreme, ali pravda na kraju bude zadovoljena. Zato vam savetujem da se vratite na ranč i pokušate da zamenite oca. Znam da bi mu bilo drago da dokažete da ste sposobni da vodite posao. Vreme će izlečiti bol i vi ćete nastaviti da živite svoj život.

Osmehnuo joj se i pogledao je, iznenađen što joj je lice tako ozbiljno i bez izraza. Neko vreme je ćutala, a onda naglo ustala i nagnula se preko stola, lagano izgovarajući svaku reč.

– Govorite koješta, sudijo! Mogu vam reći da sam strašno razočarana.

Dekster se trže i prkosno podiže glavu, ali devojku to nije pokolebalo.

– Moj otac vam se uvek divio, gospodine – nastavila je mirno. – Ako se dobro sećam, podržavao vas je u izbornoj kampanji i učinio mnogo toga u vašu korist...

Na sudijinom licu se pojaviše crveni pečati. – To je tačno – promrmljao je nerazgovetno. – Bio sam mu vrlo zahvalan i zato...

– Za mene je to još jedan razlog zbog koga bi trebalo da preduzmete specijalne mere i što pre uhvatite ubicu! – prekinula ga je Sju vatreno. – Sećam se da mi je otac uvek pričao kako ste vi čovek koji uspešno okončava stvari i tvrdio je da ste pravi sudija za naš okrug. Da ćete uvek svakog saslušati i pomoći mu. Tako je moj otac govorio o vama.

Dekster se nervozno promeškoljio na stolici.

– On je bio u pravu. Istina je da sam sve učinio, ali nemojte očekivati čuda!

– Da, baš to očekujem, gospodine. Jer takvo mišljenje sam stekla o vama na osnovu očeve priče.

– Zar zaista to očekujete?

– Rekli ste da svi organi reda tragaju za Vordenom. Da li to uključuje i vaše specijalne snage?

Sudija se trže.

– Šta vi znate o mojim specijalnim snagama?

– Samo ono što mi je otac rekao – odvratila je Sju mirno. – Reč je o elitnoj grupi ljudi koja nekad zbog posla prekorači granicu zakona i za sve učinjeno odgovara samo vama.

– Zaboravili ste da kažete da oni rade za državu Teksas. Ja ih koristim samo za specijalne zadatke koji se tiču politike. Ne mogu te ljude da prebacujem na obične povrede zakona. Za to imamo odgovarajuće službe.

– Ali sve te vaše službe se do sad nisu dobro pokazale – ražestila se Sju.

Ovo je bilo previše i za strpljivog sudiju.

– Sa mnom ne možete tako da govorite, devojko! – viknuo je. – Znam da ste uzrujani, ali niste na ulici! Kad ste već u mojoj kancelariji, pokažite bar poštovanje prema starijima!

Sju je pocrvenela, klimnula glavom i oborila pogled.

– Oprostite, gospodine – prošaputala je. – Mnogo sam volela svog oca i tišti me što je njegov ubica još uvek na slobodi.

Dekster klimnu glavom.

– To razumem. Lično ću voditi ovaj slučaj. Nisam čovek koji zaboravlja svoje dobročinitelje. Ipak, morate shvatiti da jedan deo našeg posla zavisi od sreće ili slučajnosti. Mnogi banditi su uhvaćeni kad im je povređen konj, kad su potražili pomoć lekara ili kad su ogladneli. Zato moramo biti strpljivi i čekati da dođe do nekog srećnog obrta.

Sju ga je molećivo posmatrala.

– Zar ne biste mogli – jedva čujno se oglasila – da odredite... bar jednog specijalca za ovaj slučaj?

– Bojim se da ne mogu. U toj grupi je vrlo mali broj ljudi. Žao mi je.

Zatim je ustao, dajući joj do znanja da je vreme da pođe. Sju je shvatila poruku, ustala i ispružila mu ruku.

– U tom slučaju ću sama morati da preduzmem neke mere – odlučno ga je pogledala. – Zbogom, gospodine.

Okrenula se i energičnim korakom se uputila ka vratima. Mimo svih očekivanja, Marvin Dekster se uputio za njom.

– Bolje poslušajte moj savet i vratite se na ranč – rekao je. – Tamo sigurno imate posla i nemojte preduzimati...

– To je isključivo moja stvar – odbrusila je hladno. – Hvala što ste mi posvetili svoje vreme.

Uzdignute glave napustila je kancelariju sudije Marvina Dekstera.

Već je bila na ulici kad se sudija uputio prema svom radnom stolu. Ova poseta ga je potpuno izbacila iz ravnoteže. Seo je u fotelju i neodlučno uzeo dosije koji se nalazio pred njim.

* * *

Sju Hejg se dovezla na železničku stanicu veoma loše raspoložena. Nije želela da posluša sudijin savet da ode na ranč. Da sedi i čeka! To ne sme učiniti!

Ubica njenog oca je još uvek bio na slobodi i nije mogla da se ponaša kao da je sve u redu. Jedino što je želela je bilo da vidi Vordena kako visi. Bila je rešena da sve učini da se to ostvari.

Stigla je u Labok sa nadom, a sada je bila razočarana. Teretnim vozom je dopremila i konja, nadajući se da će moći na njemu da se vrati nazad sa čovekom koji će biti određen da goni ubicu. Sada od toga nije bilo ništa, pa se pitala šta bi dalje trebalo da preduzme.

Imala je dovoljno novca da plati nekoga ko bi joj pomogao da uhvati ubicu... Jedino nije znala kome bi trebalo da se obrati. Da nađe nekog revolveraša ili lovca na ucenjene glave? To bi sigurno dalo rezultate. Kako joj ranije tako nešto nije palo na pamet? Ali, gde da nađe nekog takvog?

U tom trenutku, kočija se zaustavila i ona otvori torbicu da plati vožnju. Tada joj se pogled zaustavio na kočijaševim leđima... On sigurno poznaje mnogo ljudi i zna ko se čime bavi. Pružila mu je novac, rešena da kako–tako pokrene razgovor.

– Zadržite sitninu, lepo ste me vozili – rekla je ljubazno.

– Hvala, mlada damo.

– Htela bih da vas pitam nešto. Zapravo, potrebna mi je mala pomoć – započela je.

– Recite samo – odvrati čovek zainetesovano. – Rado ću vam pomoći.

– Želela bih da nađem nekog hrabrog, sposobnog i poverljivog čoveka koji bi bio voljan da za određenu sumu obavi jedan prilično opasan posao. Znate li gde bih mogla da nađem nekog takvog?

– To što ste rekli liči mi na detektivski posao. Zašto se ne obratite Pinkertonovoj agenciji?

Sju odmahnu glavom.

– U pitanju je nešto lično. U stvari, hoću da pronađem ubicu svog oca – rekla je poverljivo, tihim glasom. – On se negde krije i nije nimalo naivan, pa bi trebalo da čovek koji ga pronađe bude spreman na sve.

Kočijaš se počešao po bradi.

– Zaista ne znam gde biste mogli da nađete takvog čoveka. Ljudi za takve stvari daju oglas u novinama ili raspišu nagradu. Naravno, za tako nešto je potrebno mnogo novca.

Sju klimnu glavom i zamisli se. Znači, tako stoje stvari. Novac nije bio problem, pošto su njeni bili i ranč i račun u banci. Bila je rešena da potroši koliko god treba samo da bi uhvatila ubicu svog oca.

Dok je razmišljala o tome, voz se zaustavio i putnici su počeli da izlaze iz vagona. Svuda okolo je zavladala vreva, čulo se dovikivanje ljudi i brektanje lokomotive. Devojka je još uvek neodlučno stajala pored kočije, dok se kočijaš dvoumio da li da pođe ili sačeka da preveze nekog od pristiglih putnika. Većina ljudi se ubrzo razišla i peron je ostao skoro prazan.

Sju je još uvek zamišljeno posmatrala oko sebe, a onda se nehotice trgla. Pogled joj je privukao vitak, elegantno odeven čovek otmenog držanja koji je išao preko perona, jer je izašao među poslednjim putnicima iz voza. Devojka je pretpostavila da neobični neznanac ima oko trideset godina i u prvi mah nije mogla da shvati zašto ju je zainteresovao. Nije to bilo zbog elegantnog odela. Privukao je njegov gipki hod, pomalo nehajno držanje, markantno i ozbiljno lice na kome su se isticale čeličnoplave oči. U njemu je bilo nečeg magnetski privlačnog što je privuklo njenu pažnju. I sigurno bi se na tome sve završilo, da se, ugledavši nepoznatog putnika, kočijaš nije nagnuo prema njoj.

– Hej, gospođice – šapnuo je. – Vidite li onog gospodina u lepom odelu?

Ona se trže. Da li je i kočijaš primetio da ona suviše napadno gleda u stranca? No bila je suviše radoznala, tako da je odmah upitala – Ko je to?

– To je čuveni kockar Dok Holidej, draga gospođice.

– Zbog čega je on tako interesantan da mi na njega skrećete pažnju?

Kočijaš se značajno osmehnu i nakrivi glavu na jednu stranu.

– Mislim da bi on savršeno odgovarao uslovima koje postavljate. Hrabar je, da hrabrijeg nećete naći. Pouzdan kada se za nešto zauzme, poverljiv, a i đavolski brz na revolveru. To je tačno ono što vam treba.

Sju se iznenadila.

– Je li on neka vrsta revolveraša?

Kočijaš odlučno odmahnu glavom. Zatim se bojažljivo osvrnuo oko sebe i nagnuvši se sasvim blizu njoj, prošaputao – On je nešto posebno. Čuo sam da je prijatelj Vajata Erpa i da je više puta prednjačio u hvatanju opasnih kriminalaca. On je... „slobodan strelac".

– „Slobodan strelac"? – ponovi Sju mršteći se. – To bi moglo da znači da je lovac na „ucenjene glave"?

– Ne, nikako. Dok Holidej je daleko iznad tih propalica. On je jednostavno... drugačiji. „Potamanio" je mnogo bandita, ali je uvek na strani zakona. Nepokolebljiv je i brzo puca. Ako njega pridobijete, računajte da

ste završili posao, jer uvek drži zadatu reč.

Sju je još jednom pogledala za Holidejem koji je odmicao peronom. Mahnula je kočijašu i potrčala.

– Hej, vi! Mister Holideje! – pokušavala je da ga sustigne. – Čekajte, molim vas!

Holidej je zastao. Prošlo je nekoliko sekundi pre nego što se okrenuo, ispod oka osmotrivši okolinu. Kada je pred sobom ugledao lice zadihane devojke, instinktivno se namrštio. Nije je poznavao. Po navici je lagano spustio ruku do drške kolta i pogledom lagano obuhvatio ostatak perona. Njegovo bogato iskustvo ga je naučilo da ne veruje mnogo u slučajne i neočekivane susrete. Zato je hteo da proveri da li ima nekoga u blizini, za slučaj da je devojka samo mamac. No, peron je bio skoro prazan, a kretanje nekolicine prisutnih je bilo normalno i uobičajeno.

Sačekao je da devojka dođe do vazduha i kaže šta želi.

– Gospodine Holideje – obratila mu se najzad. – Moje ime je Sju Hejg i vlasnik sam ranča „Zlatni krug", u blizini Slejtona.

– Izvolite – odvratio je učtivo.

Ona se zbunila.

– Da li znate gde je to? – promucala je.

– Zaista ne znam. Možda sam nekad i čuo za taj ranč, ali nisam sasvim siguran.

Sju klimnu glavom i još jednom duboko udahnu pokušavajući da se smiri.

– Moj otac se zvao Edvard Hejg i do nedavno je vodio taj ranč. Sad je mrtav, jer ga je ubio neki bandit po imenu Denis Vorden koji je u bekstvu već dve nedelje. Taj prokletnik je prethodno napao i mene i strašno me povredio. Nisam zadovoljna što ubica još nije uhvaćen. Malopre sam bila i kod sudije koji je odbio da preduzme specijalne mere. Znači, preostaje mi samo jedno – da lično angažujem nekoga da uhvati Vordena i preda ga u ruke pravde ili da ga jednostavno... ubije. Čula sam od nekih ljudi da biste vi mogli da budete čovek koji mi je potreban, gospodine. Naravno, dobro bih vam platila da obavite taj posao za mene... Šta kažete?

– Kažem da malo usporite, gospođice Hejg – odvrati Dok mirno.

Sju nije obeshrabrio njegov hladan stav.

– Da li prihvatate moju ponudu, gospodine Holideje? Hoćete li...

– Čekajte malo, devojko. Vidim da ste vatrena i impulsivna osoba. U stvari, siguran sam da je tako, jer ste prešli dug put samo da biste razgovarali sa sudijom.

Ona nehajno odmahnu rukom.

– To nije dalo nikakve rezultate, pošto mi je gospodin rekao da je učinio sve što može. Ali, ubica je još na slobodi! Osim toga, odbio je da za ovaj

slučaj odvoji nekog od svojih specijalaca i doveo me je u situaciju... da vama sada ponudim posao. Izgleda da ste onakav čovek kakav mi je potreban.

Holidej je odmeri i hladnokrvno odmahnu glavom.

– Žao mi je, ali tako nešto me uopšte ne interesuje.

Namestio je rever sakoa i rukom pošao ka obodu šešira s namerom da pozdravi devojku. Ali, ona ga iznenada zgrabi za ruku i zagleda se u njegove čeličnoplave oči.

– Platiću vam hiljadu dolara – rekla je tiho, ali odlučno.

Dok se osmehnu i odmahnu glavom.

– Nije mi potreban novac, gospođice Hejg. Sad mi je neophodno jedno dobro kupanje i malo sna, a posle toga nešto što bi me razonodilo. Upravo sam došao otuda gde biste želeli da pođem i ako hoćete da budem iskren, ne žurim da se vratim na takvo mesto.

Sju nije popuštala.

– Šta kažete na dve hiljade? – upitala je kratko.

Holidej uzdahnu i namršti se.

– Mlada damo, već sam rekao da me novac ne interesuje. Ne želim da prihvatim posao koji mi nudite. Nađite nekog drugog.

Sju se ugrizla za usnu, ne skrivajući razočaranje.

– Možete li mi bar dati neki savet?

– Moj savet vam je da se vratite na ranč i pustite da predstavnici zakona rade svoj posao. Taj Vorden će pre ili kasnije pasti u njihove ruke. Budite strpljivi.

– Do vraga s takvim savetom! – prasnu Sju i besno lupi nogom o zemlju. Zatim se bez reči okrenula i žurnim koracima uputila niz peron, ljutito udarajući korbačem po listu desne noge.

Holidej pogleda za njom, začuđeno podigavši obrve, a onda se uputi na drugu stranu. Stigavši do kraja perona, on se okrete tražeći devojku pogledom, ali nje više nije bilo na vidiku.

Slegnuo je ramenima i uputio se prema hotelu „Grand" gde ga je čekala njegova uobičajena soba.

* * *

Megi Kejs je to ime dobila po rođenju, ali joj ono ništa nije značilo. Kako god se zvala, to ne bi uticalo na mišljenje ostalih građana Šalovotera kada je ona bila u pitanju. Ljudi i žene su imali veoma loše mišljenje o njenim moralnim kvalitetima, s obzirom na broj muškaraca koji su prošli kroz njenu kuću. Iako je izjavljivala da je udovica, sugrađani joj nisu verovali smatrajući da je u pitanju laž sračunata da pridobije njihovu naklonost. Morala je nekako zarađivati za život, ali časne gospođe Šalovotera smatrale su da je morala naučiti

da šije ili da sprema po kućama, a ne da se bavi zanatom kojim su se bavile salunske dame. Zbog svog načina života, Megi nije bila cenjena niti ju je bilo ko gledao blagonaklono.

S druge strane, muškarci su smatrali da ima dobro srce, pa su bili vrlo izdašni u poklonima koje su joj davali.

Zbog reputacije koju je imala, niko nije smatrao neobičnom činjenicu da je u toku poslednje dve nedelje u Meginoj kući boravio neki čovek. Niko ga nije video kad je došao, ali bilo je dosta pokazatelja o njegovom prisustvu. Muško rublje bilo je najočigledniji dokaz, mada bi oni pažljiviji primetili da se na košulji koja se sušila u dvorištu nalaze tragovi krvi.

Sem toga, Megi je povećala količinu namirnica koje je kupovala u trgovini, što je još više širilo glasine. Uzorne građanske gospođe izmenjale su poglede pune neodobravanja kada je Megi kupila antiseptična sredstva, zavoje i pamučne uloške. Nije bio prvi put da su posumnjale da se kod te opasne žene krije neki odbegli razbojnik i žalile su što u njihovom mestašcu još ne postoji stalni šerif.

Međutim, Megi nije marila za ogovaranja i podsmešljive poglede. To je već odavno pregrmela i brinula je samo svoju brigu. Nikome se nije zamerala i nikog nije slušala. Uživala je u društvu muškaraca i toga nije želela da se odrekne.

Tog dana ona se sa torbama punim namirnica trudila da otvori vrata i uđe u kuću, a da ne ispusti nijedan paket. Kad je konačno uspela, nogom je zatvorila vrata, uputila se u dnevnu sobu i sa uzdahom spustila torbe na sto. Zatim se uspravila i sklonila kosu sa čela. Trebalo joj je nekoliko trenutaka da dođe k sebi.

Megi je bila tridesetdvogodišnja žena, duge plave kose i malo krupnijeg tela. Bila je lepuškasta, ali svima je bilo jasno da je u ranoj mladosti bila prava lepotica. Način života učinio je svoje i ona je izgledala starije. Još uvek je imala prilično lep stas, ali su joj haljine bile izbledele od pranja.

Okrenula se od stola i osmehnula se čoveku koji se pojavio na kuhinjskim vratima, držeći otkočen revolver u ruci. Bio je nag do pojasa, a preko grudi su mu bili ukršteni zavoji koji su značili da su mu leđa u ranama. Kosa mu je bila prilično neuredna i videlo se da je sveže izbrijan. Lice mu je imalo zloban, zao izraz. Kad se osmehnuo, izgledalo je kao da se primiče svojoj žrtvi.

– Dugo si bila odsutna, Megi – dobacio je, vraćajući revolver u futrolu. –Ali vidim da si nabavila sve što mi je potrebno – dodao je, prišao joj i zagrlio je oko struka. Usne je ovlaš spustio na njene.

– Uvek si bila osoba u koju se čovek može pouzdati.

Žena se nasmejala.

– Dobro si to rekao, Denise. Stara, dobra i pouzdana Megi. Utočište skitnicama. Megi sve voli i prima kod sebe. Jedino što ne volim je kad dođe vreme da me moji muškarci napuste. Mrzim da budem sama.

Denis se samo nasmejao i pustio je iz zagrljaja da bi se okrenuo torbama. Tako je otkrio leđa u zavojima i flasterima, ispod kojih su se videli ostaci ožiljaka koji su zarastali. Do poslednje sitnice je proverio sadržaj torbi.

– Odlično, Megi – rekao je zadovoljno. – Mislim da će mi to biti dovoljno do mesta u koje idem.

Megi se uozbiljila.

– Kuda si se uputio, Denise? Nisi mi rekao da nameravaš...

On slegnu ramenima. – Mislim da ću krenuti prema oblasti Parmer. Imam tamo neke prijatelje koji neće imati ništa protiv da budem sa njima dok se ova gužva ne stiša.

Žena se namrštila.

– Ne znam o kakvoj gužvi govoriš, Denise. Već dve nedelje si ovde i nisi mi govorio u kakvu si gužvu upao.

Vorden se ponovo osmehnu i potapša je po obrazu.

– Ono što ne znaš ne može ti škoditi. Ako te neko bude pitao za mene, jednostavno ćeš reći istinu da ništa ne znaš. Tako je mnogo bolje. Želim da ti zahvalim što si se ove dve nedelje brinula o meni. Bez tebe ne bih uspeo da se izvučem.

Ona ga pažljivo odmeri. – Znam da si se interesovao za smrt onog rančera Hejga. Da nemaš ti neke veze s tim? Znam da si tamo radio...

Već sledećeg trenutka Denis ju je zgrabio za ruku i grubo je zavrnuo. Megi je glasno jauknula, a zatim kleknula na pod, izbegavši na taj način da joj ruka bude slomljena. Denis je zurio u nju, zamućenog pogleda.

– Šta te se to tiče, đođavola!

Megi pokuša da oslobodi ruku.

Vorden ju je pustio i ustuknuo nekoliko koraka unazad. Ona je to iskoristila da brzo ustane, trljajući članak na ruci koji se crveneo od snažnog stiska.

– Idi đođavola! – prosiktala je.

– I to posle svega što sam učinila za tebe!

Denis se zagledao u nju, brzo joj prišao i obuhvatio joj lice rukama.

– Da. Mnogo si učinila za mene, a sad je red da ja učinim nešto za tebe.

Ona se namršti i zbunjeno ga pogleda.

– A šta to? – upitala je s neverico m.

On se zlurado iscerio.

– Pošto znam da ne voliš da budeš sama, udesio sam da se tako nešto ne desi. Obećavam ti da ćeš uskoro imati dosta društva, Megi.

Ona se trže, dok ju je nešto hladno stisnulo oko srca. Iako je Denis bio miran, poznavala je onaj pakleni sjaj u njegovim očima. Osećala je kako joj strah razdire grudi.

– Denise... ja... samo...

On podiže ruku pokazujući joj da ćuti.

– Čekaj. Neću te povrediti. Polako, Megi. Samo pokušavam da ti pomognem... Gledaj, pokazaću ti nešto – dodao je i pogledao prema vratima kuhinje. – Hoze? – povikao je. – Dođi ovamo, amigo!

Megi se sledila. Prvo je pogledala iscerenog Vordena, a onda se okrenula prema vratima. U sobu se istog časa ušunjao krupan bradati Meksikanac, obučen u tradicionalno odelo svog naroda, u kožnim čizmama sa žutim mamuzama. Zainteresovano je odmerio ženu svojim crnim očima i klimnuo glavom. Sa sobom je u prostoriju uneo miris alkohola i znoja.

Megi se okrenula prema Denisu koji ju je čvrsto uhvatio za mišicu. Pokušala je da se oslobodi stiska, ali je to bilo nemoguće. Shvatila je o čemu se radi i počela uplašeno da odmahuje glavom.

– O, Denise, šta si mi to učinio?

On se zlokobno iscerio.

– Nisam ti ništa učinio, draga moja „domaćice". Samo te držim za ruku.

Ona je još jednom pokušala da se oslobodi njegovog stiska, ali i taj pokušaj je bio osuđen na propast. Kad je shvatila da je neće pustiti, prstima druge ruke je pokušala da ga ubode u oči. Iako je izmakao, uspela je da ga ogrebe po obrazu. Ljutito psujući, Denis je odgurnu svom snagom tako da je odletela na pod. Pre nego što je došla sebi i uspela da ustane, snažni Meksikanac ju je podigao kao da je u pitanju igračka. Shvativši da nema smisla da se dalje otima, Megi nemoćno spusti ruke.

Još uvek ljut, Denis joj je prišao i snažno je ošamario.

– Kučko! – zaurlao je, a onda se okrenuo Meksikancu. – Sve je kako sam rekao. Ima plavu kosu, glatku kožu i može se reći da je pred njom dosta dobrih godina. Znači, sto pedeset, kako smo dogovorili?

– To je tačno, amigo – počeo je Meksikanac neodlučno. – Ali, ne može se reći da je u prvoj mladosti. Zato mislim...

– Glupost! – prekinuo ga je Denis. – Ako je odvedeš dole na jug, moći ćeš da zaradiš pravo bogatstvo. Koliko znam, tvoji zemljaci obožavaju plavuše. Razmisli još jednom!

Iako je drhtala od besa i strah, Megi se okrete prema Vordenu.

– Kako si mogao ovako nešto da mi učiniš, Denise? Primila sam te u kuću, hranila, previjala tvoje odvratne rane. I poslednji dolar sam potrošila da ti spremim namirnice za put. I ti me sada prodaješ ovom „goniču robova"!

Vorden je ćutke odmeri, a onda klimnuo glavom.

– Ja sam ti zahvalan za sve što si učinila, Megi. Ali i sama si rekla da si potrošila i poslednji dolar. Imam namirnice, ali da bih stigao do Farvela, treba mi i gotovine. A nju najbrže mogu dobiti od Hozea. Trebalo bi da se raduješ. Za žene tvojih godina nikad nije platio više od pedeset dolara. Samo na moju preporuku koju veoma ceni, pristao je da plati celih sto dvadeset. Je li tako, Hoze?

Snažni Meksikanac se nasmeja.

– Samo sto, Denise.

Vorden je duboko uzdahnuo i potvrdno klimnuo glavom. To je bila suma koju je ciljao, ali je ipak voleo da se cenjka.

– U redu, prijatelju. Pobedio si. Neka bude sto – rekao je.

– Nadam se da će te uhvatiti i obesiti – povikala je Megi. – Volela bih da vidim kako se klatiš na konopcu.

Vorden se glasno nasmejao.

– Neće me uhvatiti, Megi, zato što si mi ti pokazala kako da umaknem. Skratila si mi kosu, obrijala brkove, sredila i prepravila odelo. Sad sam sasvim dugačiji i ne ličim na čoveka koga oni traže. Kad još promenim i ime i pridružim se nekoj grupi goniča stoke, brzo ću stići u Novi Meksiko.

– Proklet da si! – povika žena ljutito i pljunu prema njemu.

Denis je krenuo ka njoj stisnutih pesnica, ali ga je Meksikanac zaustavio.

– Dosta, Denise. Kupi svoje stvari i gubi se!

Meksikanac je stavio ruku u džep i izvadio nekoliko zgužvanih novčnica.

– Evo ti sto dolara! U redu?

– U redu! Hoću da ti kažem...

– Znam dobro da brinem o sebi, a i o njoj – dodao je je Meksikanac i požudno pogledao Megi.

Pošto se pribrala od šoka, on je razmišljala kako da se spase. Kad ponudi Meksikanca svojim „specijalnim pićem", možda će ostati tu gde je...

* * *

Nakon izvesnog vremena provedenog u Laboku, Dok Holidej se dosađivao. Kad je stigao ovamo, imao je određene planove, ali ih nije mogao ostvariti. Pošto se počastio toplom kupkom i dobrim snom u hotelu, sve ostalo je bilo dosadno.

Već sutradan po dolasku u grad, posetio ga je novinar lokalnog lista i zasuo pitanjima vezanim za obračun sa Vokerom, uz insistiranje da kaže kako planira da potroši novac od nagrade na koju je bandit bio u cenjen. Dok, naravno, nije imao pojma da je za njegovim izazivačem bila raspisana poternica, ali je pomislio da će mu taj novac dobro doći, jer ga u poslednjih nekoliko nedelja sreća

na kartama nije služila. Ipak, osećaj zadovoljstva zbog te novosti bio je umanjen saznanjem da je njegov prijatelj Džon Hju na zadatku negde na jugu, i da se neće vratiti još najmanje dve nedelje. U gradu nije bio ni još jedan njegov prijatelj koga je želeo da vidi, a žena koja mu se dopadala Melori Koks otputovala je u Ohajo na mesec dana. Pokazalo se da je dolazak u Labok pravi promašaj, pa je sad razmišljao šta sledeće da učini.

Prvih nekoliko dana je proveo u luksuznim restoranima, dok se uveče selio po kockarnicama, ali mu je uskoro takav provod postao dosadan i zaključio je kako je teško ispuniti dvadeset četiri sata. Čudio se kako tako nešto nije primećivao na dugim lutanjima, kad je spavao u preriji ili nekim malim mestima, gde je hotelski smeštaj bio nedostižan.

Pri dolasku je osećao da će mu gradski način života doneti odmor i izvesno olakšanje, pošto je uz prisustvo čuvara reda smanjivalo mogućnost da ga saleću drski izazivači. Ali, taj osećaj ga je držao svega nekoliko dana. Postao je razdražljiv i nervozan. Tako se osećao i tog popodneva dok je stajao pored šanka i ispijao brendi.

Verovatno bi se i taj dan završio kao i oni pre njega, da se u tom trenutku kraj njega za šankom nije našao pripit kauboj, jedan od mnogih pratilaca stoke koja je tih dana u velikim krdima prispela u Labok.

Nestabilan na nogama od viška popijenog alkohola, kauboj se zateturao baš kad je prolazio pored Holideja i zakačio ga po ruci. Ne očekujući ovako nešto, Dok je uspeo da spase čašu, ali je skoro sve iz nje prosuo po košulji i reverima sakoa. Ljutito se okrenuo prema pijancu, ali je u poslednjem času uspeo da se uzdrži da ga ne udari. Samo je cinično procedio – Kakav šmokljan!

Pijani kauboj je to čuo, zaljuljao se i zastao. Okrenuo se, vratio se do Doka i zaplićući jezikom uneo mu se u lice.

– Nešto si rekao, nalickani?

Sada Dok više nije mogao da se uzdržava. Vraćajući jednom rukom u džep maramicu kojom se obrisao, drugom je dograbio pijanca za prsluk i podigao ga s poda.

– Ti bi da se svađaš, budalo? Nisam te udario i budi srećan što se tako završilo.

Pijanac je iskolačio oči, uplašen Dokovim izrazom lica. Verovatno bi se sve završilo na tome, da se nije umešao njegov drug, snažan kauboj sa brazgotinom na obrazu. Brzo je prišao Doku i zgrabio ga za rame.

– Pusti mog prijatelja, mister – rekao je dubokim glasom.

– Idi đavola! – odbrusio mu je Holidej, trgnuvši se da se oslobodi pritiska.

To je razbesnelo kauboja sa ožiljkom, pa je zamahnuo pesnicom, želeći odmah da se obračuna sa drskim gospodinom. No, Holidej je očekivao ovakav potez, pa se hitro izmakao i ispred sebe isturio pijanog kauboja koji je unezvereno kolutao očima. Već u sledećem trenutku jadnik je strašno jauknuo, pošto ga je pogodila pesnica njegovog druga i skoro odnela iz Holidejevih ruku. Koristeći napadačevo iznenađenje, Dok gurnu pijanca u stranu i zadade onom sa ožiljkom dva snažna krošea. Jedan ga je pogodio u bradu, ali drugi je promašio, jer se kauboj vešto izmakao.

U tom trenutku, Dok je zapeo za oborenog pijanca, sapleo se i pao, a onaj drugi mu je prišao i udario ga čizmom u grudi. Dok je uspeo da uzvrati udarac, ali se u istom času oboreni pijanac podigao, tako da su obojica počeli da kidišu na Holideja. Ostali prisutni su ih bodrili. Neko kao što je Dok Holidej očigledno nije uživao naklonost u ovakvoj sredini. Već su počele da padaju opklade.

Holidej se kotrljao po podu, izbegavajući udarce nogama kojima su ga njegovi protivnici zasipali. Učinio je natčovečanski napor i prevrnuo se unazad, sasvim do zida. Počeo je polako da se podiže kad je ugledao stolicu. Uhvatio je za nogu i zavitlao prema onome sa ožiljkom. Oružje je pogodilo cilj. Snažni kauboj je zastenjao od bola i pao na pod zajedno sa stolicom.

Baš u tom trenutku neko je povikao nešto što je ličilo na upozorenje. Dok se munjevito okrenuo, taman da sačeka pijanca koji je nameravao da mu skoči na leđa. Jednom rukom ga je zgrabio i odbacio prema zidu. I drugo telo se našlo na podu.

Skoro bez daha od umora, Holidej se leđima naslonio na šank. Ugledao je jednog od salunskih gorila kako mu prilazi s palicom u ruci. Umirujućim pokretom je podigao ruku, izvukao novčanik i pokušao da se osmehne raskrvavljenim usnama.

– Platiću svu štetu – rekao je isprekidano.

Gorila ga je zbunjeno pogledao, a onda se osmehnuo i ispružio ruku. Dok je izvadio nekoliko krupnih novčanica i stavio ih na šank, a zatim je novčić od pet dolara bacio na pod, pored kauboja sa ožiljkom.

– Popijte po jedno piće, momci – rekao je glasno, uzeo šešir i praćen iznenađenim pogledima, napustio salun.

Čim je ostao sam, naslonio se na zid i čekao da dođe do daha. Zatim se lagano popeo do sobe i odmah uputio u kupatilo. Posle dvadesetak minuta mu je bilo mnogo bolje. Čist, u urednom odelu i sa cigarom u ustima, čak je pokušao da se nasmeši, no odmah je odustao, jer su ga rasečene usne pekle.

Dok se pred ogledalom češljao i gledao podliv ispod desne jagodice, začulo se kucanje na vratima. Dok se u dva koraka našao pored kreveta i iz opasača izvukao svoj kolt. Lagano je krenuo prema vratima, vodeći računa gde će stajati kad ih bude otvorio. Osećao se mnogo bolje i pitao se zašto mu je ona grozna tuča u salunu pričinila uživanje i popravila mu raspoloženje.

– Ko je? – upitao je, zauzevši položaj pored vrata.

– Mister Holideje – čuo je ženski glas sa druge strane vrata. – To sam ja, Sju Hejg.

Holidej promrmlja neku kletvu. Iako je jasno čuo devojku, nije spustio kolt niti je napustio mesto pored zida.

– Šta želite, gospođice Hejg?

– Želim da razgovaram sa vama. Mogu li da uđem?

On se za trenutak zamisli.

– Mister Holideje? – u glasu joj se osećalo nestrpljenje.

– Jeste li sami? – upita Dok najzad.

– Zašto? Oh, naravno da jesam – odvratila je iskreno.

On pođe korak unazad i povuče rezu. Ostao je da stoji, sa koltom još uvek uperenim u istom pravcu. Posle nekoliko sekundi vrata su se otvorila i iza njih se pojavila devojčina glava. Malo se trgla kad je u Dokovoj ruci ugledala kolt, ali je ipak hrabro ušla. Lagano je zatvorila vrata i podigla ruke uvis.

– Kao što vidite, moj revolver je još uvek u futroli – rekla je mirno.

– Osim njega, drugog oružja nemam.

Holidej klimnu glavom i spusti oružje. Podigao je nogu na obližnju stolicu i laktom se naslonio na koleno. Sad je imao vremena da malo bolje osmotri svoju gošću.

Devojka je bila odevena veoma lepo i elegantno, kao i onog dana kad ju je video na peronu. Sad je imala drugu košulju, niske čizme, a kosu je vezala u rep i to trakom koja je bila iste boje kao i košulja. Njene prelepe zelene oči su ga posmatrale sa interesovanjem. Ipak, činilo mu se da Sju Hejg izgleda pomalo umorno.

– Šta mogu da učinim za vas, gospođice? – upitao je ljubazno.

Primetivši modricu na njegovom licu i rasečenu usnu, ona uzdahnu.

– Vi ste se tukli – konstatovala je. U njenom glasu nije bilo optužbe ni negodovanja i to je kod Doka izazavalo simpatije.

– Mala rasprava u salunu – kazao je, odgovarajući na pitanje koje joj je pročitao u očima. – Kažite mi, šta vas je dovelo ovamo, gospođice?

– Došla sam da vas zamolim za savet.

On mahinalno izdignu obrve.

– U čemu bih ja vas mogao da savetujem? – upitao je.

– O čoveku koga bih htela da angažujem.

– U pitanju je „lovac na ucenjene glave" ili tako nešto. Tražite osobu koja bi sredila Denisa Vordena, ako se ne varam?

Ona stisnu zube i uozbilji se.

– Tačno tako. A sada ću iz džepa košulje da izvadim parče papira. Kažem vam to da ne biste pomislili da imam neko oružje.

Holideja kosnu njen pomalo podrugljiv ton, ali je oćutao. Tek kad je devojka izvukla komad papira, vratio je kolt u futrolu.

– Brajan Krejb – pročita Sju ime.

Dok se trže.

– Molim? Nikako njega nemojte angažovati!

Ona uzdahnu. – Znači, bila sam u pravu što sam došla kod vas. Pošto ne poznajem nikoga u gradu, pomislila sam da ćete mi vi pomoći oko ovih imena koja sam dobila. Još jednom se izvinjavam što sam ovako upala u vašu sobu.

Dok se nasmeši. Devojka mu je bila sve simpatičnija. – Ako ćemo iskreno, ne poznajete ni mene, gospođice Hejg. Ipak, Brajana vam nikako ne bih preporučio.

– Razumem. Znači li to da je nepouzdan? – upitala je.

– On je zli podlac... Da, apsolutno je nepouzdan, gospođice. Ako bi saznao da imate novac kod sebe, bio bi u stanju da vam prereže grkljan u toku noći i „otperja" sa plenom.

Sju preblede i precrta prvo ime na papiru.

– Prihvatiću vaše mišljenje, mada sam i sama sumnjala u tog čoveka. A šta kažete za čoveka koji sebe naziva Eliot Rid?

Holidej odmahnu glavom.

– Dobar je u obračunu revolverima, ali kao tragač uopšte ne vredi. Sem toga, veoma je naklonjen viskiju.

Sju precrta još jednom ime na papiru, stisnu usne i pomalo ljutito pogleda u sagovornika – Onda ostaje samo još čovek po imenu Blejk...

– Rej Blejk? – pitao je Holidej.

– Nisam sigurna, ali mislim da mu je to ime.

Holidej klimnu glavom.

– Jeste, to je on. Bivši rendžer, dobar revolveraš, pristojan tragač i prilično pošten.

Sju je očekivala da će Dok još nešto reći, ali pošto se to nije desilo, oštroumno je primetila. – Ali, ni njega mi ne biste preporučili, zar ne?

– Od ove trojice, on je najbolji.

– To sam shvatila i sama, ali ga ne preporučujete?

Holidej odmeri devojku i uzdahnu.

– Čujte, gospođice Hejg. Vi niste imali kontakt sa takvom vrstom ljudi i ne znam da li ćete shvatiti šta pričam. Na neki način, svi su oni ubice.

– Isto kao i vi – dodala je Sju hrabro.

Dok je osmotri kroz poluspuštene trepavice, a onda lagano klimnu glavom.

– U principu je tačno, mada ima neke razlike. U većini slučajeva, ja sam branio svoj život, a to je pravo svakog čoveka. Bilo je i drugih slučajeva, ali sa moje strane uvek sa poštenim motivom. Ovim ljudima je najvažniji novac i zato na njih ne treba previše računati. Ako dođe do nevolje, gledaće da spasu sebe, a vaś će ostaviti na cedilu.

– To je rizik koji sam spremna da prihvatim – odvrati ona ozbiljno.

– Ali, zašto, pobogu? Sad je samo pitanje vremena kad će taj Vorden biti uhvaćen. Zar ne možete toliko da sačekate?

– Ne, zaista ne mogu. Suviše sam nestrpljiva i ne mogu ni da pomislim da nešto mirno radim dok je ubica mog oca na slobodi. Volela sam svog oca, iako se oko mnogo čega nismo slagali. U svakom slučaju, nije zaslužio da umre sa nožem tog prokletnika u grudima. To je zaista strašno i neću se smiriti dok tu bitangu ne vidim na vešalima!

Iznenađen njenom žestinom, Holidej tiho zviznu.

– Shvatam vaša osećanja, gospođice ali... Jeste li se raspitivali ovde u Laboku? Da li ste našli nekog lovca koji bi pošao u poteru za banditom?

– Raspitivala sam se, ali nisam imala uspeha, gospodine. Jedino što sam uspela da saznam je da se Vorden pridružio nekoj grupi goniča koji teraju stoku na sever. Ne znam da li je ta informacija tačna, ali to je sve što sam saznala...

Dok se namršti. – Takvim obaveštenjima ne možete verovati.

Ona odlučno odmahnu glavom.

– Meni se čini da mogu. Pratila sam vest od izvora i utvrdila da potiče od čoveka koji je napustio jednu grupu goniča i došao u Labok. Čovek koga je opisao odgovarao je Vordenu, mada mi je kauboj rekao da je izgledao malo drugačije kad im se pridružio. Kladim se da bi nedelju dana bez brijanja i kupanja to bio baš on.

– O kojoj grupi se radi? – zainteresovao se Dok.

– Reč je o družini Bena Meklejna. Zovu ga Munja.

Holidej se na trenutak zamisli.

– Da. On je zaista prošao ovuda. To mu je uobičajeni put. Odavde produžuje do oblasti Parmer, a onda dalje, sve do Klovisa u Novom Meksiku.

– Eto vidite. Vorden se često hvalisao da ima prijatelje u Farvelu.

– Znači, to bi ipak mogao da bude tačan putokaz...

– Ja verujem da jeste – odlučno je potvrdila devojka. – I mislite da je najbolji taj Blejk?

Holidej uzdahnu. Kada je kasnije razmišljao o svom postupku, nije mu bilo jasno zašto je rekao ono što je rekao. Jedino što je hteo bilo je da

bliže upozna tu temperamentnu zelenooku lepoticu. Ili mu je bilo suviše dosadno? Bez obzira na razlog i trenutno raspoloženje, Dok je u tom trenutku odmahnuo glavom.

– Ne! Mislim da sam najbolji ja! – rekao je mirno.

Devojka iznenađeno zatrepta.

– Molim?

On izvi usne u osmeh. – To znači da ću prihvatiti vašu ponudu, iako sam u početku imao druge namere. Ali, stvari su se izmenile i moj odgovor je sada drugačiji. Znate, gospođice, meni je ovde strašno dosadno. Ništa se ne događa. Prijatelji koje sam nameravao da posetim nisu ovde i zato sam zaključio da mi jedna avantura više neće škoditi. Računajte da ste našli svog čoveka. Ne sviđa mi se karakter tog Vordena i zato ću se potruditi da ga ščepam.

Sju ga je nekoliko trenutaka odmeravala ozbiljnim pogledom, a onda se osmehnula, pružajući mu svoju malu, negovanu ruku. Holidej je bez razmišljanja prihvatio, začuđen čvrstinom njenog stiska.

– Odlično! Uzgred ću vam reći da sam iznos nagrade povećala na tri hiljade dolara.

– Kad samo prvi put razgovarali, rekao sam vam da me novac ne zanima.

– Svejedno! Nagrada ipak ostaje. Možete li se spremiti za jedan sat? Ja mogu! – rekla je Sju uzbuđeno.

– Hej, čekajte! Ne mislite valjda i vi da pođete?

– Baš to mislim, gospodine Holideje!

– Bogami, nećete.

Ona ga ošinu besnim pogledom i nasloni ruke na bokove.

– Hoću! Idem ili od dogovora nema ništa!

– Kakvog dogovora, gospođice? Pristao sam da obavim taj zadatak zato što mi se tako sviđa, bez obzira na nagradu i sve ostalo. Ali, ne želim da se vi uplićete, ometate me i zadajete mi brigu bez koje svakako mogu.

– Polazim i ja! – ponovila je odlučno.

Dok je pogledao ispod oka. Dvoumio se nekoliko trenutaka, a onda je slabost prema toj energičnoj lepotici prevagnula i njena želja je odnela pobedu. Kiselo se osmehnuo i klimnuo glavom, ni sam ne znajući zašto. Unapred je znao da će mu u trenucima opasnosti devojka smetati, ali je isto tako slutio da će njeno prisustvo na dugom putovanju biti neka vrsta osveženja.

* * *

Sunce je bilo visoko na nebu, a njegovi zraci jedva da su se probijali kroz debeo sloj prašine koji je prekrivao preriju.

Goveda su mukala i mehanički hodala kroz žegu koja je pritiskala sve – kako životinje, tako i biljke i ljude. Ujednačen tutanj kopita ogromnog

stada bio je prekidan samo povicima i psovkama kauboja koji su okruživali goveda i terali ih napred.

Iza glavnine krda kretala se grupa od tridesetak poludivljih konja koje su gonili urkotitelj i njegov pomoćnik. Iza njih su kloparala kola sa arnjevima na čijem je sedištu sedeo kuvar i lenjo zevao.

Ben Meklejn zvani Munja sedeo je u sedlu svog prašinom prekrivenog konja na vrhu obližnjeg brežuljka i zavijajući cigaretu, posmatrao krdo goveda u ravnici ispred sebe. Pre toga je već odjahao napred i pronašao mesto gde će se životinje napojiti i odmoriti preko noći. Pogledao je prema Litlfildu. Poslednji put kad je tuda prolazio, morali su da teraju stoku da preplivava reku, ali sada, posle nekoliko meseci suše, nekadašnja reka se pretvorila u običan potok.

Na osnovu svih znakova činilo se da im predstoji dugo, suvo putovanje. Nestašica vode delovala je razdražujuće na ljude koji u stalnoj prašini nisu mogli ni da se okupaju ni da se rashlade. U takvim uslovima, strasti su mogle da buknu za čas, tako da su i miroljubivi kauboji često bili spremni da potegnu revolver ili nož. To nije značilo da je Munja izgubio kontrolu nad svojim ljudima. Naprotiv, mogao je lako da ih obuzda, jer je bio brz na revolveru. No takve, situacije su bile nešto što je iskusni gonič krda želeo da izbegne.

Svađe su dovodile do toga da ga ljudi napuste i ostanu u usputnim naseljima, tako da je ostajao bez dovoljno radne snage. To je premošćavao tako što je angažovao druge ljude, mada je to činio nerado, jer ih nije poznavao.

Zato je smatrao da je imao sreće kad je severno od Laboka pronašao novog ukrotitelja konja. Onaj koga je unajmio na početku putovanja se usput razboleo, a njegov pomagač je iščezao, ukravši ukrotiteljeve stvari. Srećom, taj čovek po imenu Kent naišao je u pravi čas i odmah pokazao da sa konjima ima dosta iskustva. Uskoro mu je nađen i pomagač, mladić za koga je Meklejn pretpostavljao da je pobegao od kuće, ali mu to nije smetalo. Bio je pristojan, spreman da obavlja i poslove koje niko drugi nije hteo da radi.

Meklejn je posmatrao krdo i razmišljao o novom ukrotitelju. Iako se razumeo u konje, nije mu se dopadao kao ličnost. Bio je to zao i hladan čovek, što je pokazao već prve nedelje boravka u grupi. Naime, jedne večeri je novopristiglom mladiću stavio u ćebad zvečarku. Ta šala je bila više nego opasna i neiskusnog mladića je mogla koštati života. Srećom, Meklejn se našao u blizini baš kad je dečko podigao ćebad i ugledao zmiju spremnu na skok. Meklejn je munje-

vito reagovao i preciznim hicem otkinuo zmiji glavu. Posle toga je izgrdio Kenta pred svima, napomenuvši da će ga, ako nešto slično ponovi, najuriti iz grupe bez konja i vode.

Sledećih nekoliko dana Kent je bio tmuran, a za vreme zaustavljanja u Tahoki je izazvao nekoliko tuča. Obojicu svojih protivnika na smrt je izudarao, služeći se najprljavijim trikovim. Da je u tom trenutku mogao da pronađe čoveka koji se bar malo razume u konje, Meklejn bi odmah otpustio. Ali, bilo je teže naći ukrotitelje konja nego obične goniče.Ljudi baš nisu voleli da više meseci putuju kroz preriju, uz težak i naporan rad.

Pošto je ugasio opušak na jabuku sedla, Meklejn je poterao konja niz padinu. Jašući prema krdu, posmatrao je kako se kauboji ponašaju, puštajući stoku da silazi prema reci.

Odjahao je zatim do konja.

– Kako ide, Ede? – upitao je momka.

On se nasmejao veselo. – Odlično, mister Meklejne – odvratio je. – Prašina je strašna, ali napredujemo.

– U redu – odvrati ovaj i rukom dodirnu obod šešira. Jahao je dalje i zaustavio se na mestu gde je Kent pokušavao da vrati dva razigrana konja u gomilu. Ćutke mu je pomogao da ih smiri, a onda nastavio dalje. Iako je sve bilo u redu, njemu se misli ponovo vratiše na problematičnog ukrotitelja. Posle desetak dana Kent više nije ličio na onog uredno izbrijanog čoveka koga je primio u blizini Šalovotera. Kosa mu je sada bila duža i prilično neuredna, bio je neobrijan i činilo se da pušta brkove. Nije uopšte vodio računa o higijeni i prilično je zaudarao. Meklejnov instinkt mu je govorio da sa tim čovekom nešto nije u redu. Sada se kajao što se nije vratio u Labok i otišao do šerifske kancelarije i pogledao da li u poternicama postoji slika čoveka koga on poznaje kao Kenta. No sada nije bilo vremena za žaljenje i on se lagano vratio nazad.

– Imam jednu pritužbu na tebe, Kente – dobacio mu je Meklejn odsečno.

Na licu Denisa Vordena nije se pokrenuo nijedan mišić. Još uvek je netremice posmatrao konje koji su mirno silazili prema vodi.

– Dvojica naših ljudi kažu da si preturao po njihovim stvarima dok su bili na noćnoj straži – nastavi Ben.

Vorden ga prezrivo odmeri.

Meklejn je osetio da ga obuzima bes.

– Da li je to sve što imaš da kažeš? Čovek koga njegovi drugovi optuže da je lopov bi bar protestovao!

– Ne tiče me se šta bilo ko od vas misli o meni – iscerio se Vorden.

– Možda te se ne tiče, ali postoje neke stvari koje moraju da se raščiste. Put do našeg odredišta je dug.

– Ali nema još mnogo do mesta na koje ja idem – iscerio se Vorden.

– Zar me napuštaš, Kente? – namrgodio se Meklejn.

Ovaj slegnu ramenima.

– Samo sam hteo da stignem do oblasti Parmer. Ako se ne varam, do glavnog prelaza u Novi Meksiko ćemo stići za manje od dva dana.

– Lepo sam te pitao da li ćeš ostati s nama do Klovisa i dao si mi potvrdan odgovor – ljutito je rekao Meklejn.

– Izgleda da sam tada lagao – odvrati Vorden podsmešljivo.

Vođa grupe ga ošinu gnevnim pogledom.

– Može biti da si lagao i u vezi mnogih drugih stvari!

– Možda.

– Do vraga, Kente, čovek koji je u stanju da potkrada svoje drugove za mene je obična bitanga!

Vorden se naglo uozbiljio.

– Dokaži to! – procedio je.

– Možda i hoću – rekao je Munja i već sledećeg trenutka u njegovoj ruci se stvorio otkočen revolver. Denis Vorden se primetno trgao kad mu je Meklejn pokretom ruke pokazao da digne ruke uvis.

Malo je oklevao, a onda zažmurio, pustio vođice i podigao obe ruke.

– Još više! – prasnuo je Munja. – Sad ću da pretresem tvoje bisage i druge stvari. Ako se slučajno mrdneš, prosviraću ti kuršum kroz glavu.

Vorden nije ništa rekao. Meklejn mu je sasvim prišao, ali se zadržao na metar od njegovog konja.

– Sjaši! – naredio je.

Vorden je bez reči poslušao. Tada je Meklejn odvezao i bacio njegove bisage i bacio ih na zemlju, zajedno sa urolanim ćebetom. Pritom je vodio računa o svakom Vordenovom pokretu.

U međuvremenu su im se pridružila trojica kauboja, a za njima je stigao i mladi Ed. Ispostavilo se da je momak video razgovor ove dvojice i brzo pozvao ostale. Najstariji, Kit, se namrštio.

– Neka neprilika, gazda?

Odgovorio mu je Stenli Mun, jedan od kauboja. – Marv i ja smo se žalili da je Kent pretresao naše stvari dok smo bili u noćnoj smeni. Je li o tome reč, gazda?

– Tačno tako – potvrdi Meklejn, odvijajući nogom ostatak zamotanog ćebeta. Tu se nalazilo nekoliko stvarčica, uključujući i mali kožni novčanik.

– Ovo je Marvov novčanik! – povika Mun. Sagnuo se i počeo da razgleda ostale stvari.

– Sve su ovo naše stvari – ogorčeno je saopštio Mun.

Meklejn i ostali prezrivo odmeriše Vordena. Iako ove sitnice nisu bile značajne ni skupe, imale su veliku vrednost za njihove vlasnike koji su ih nosili svuda sa sobom. Kra-

đa među kaubojima iz iste družine smatrana je za ozbiljan prestup, jer su svi oni radili zajedno i živeli kao velika porodica.

To je dobro znao i Denis Vorden, koji se predstavljao kao Kent Merli. Nije mnogo brinuo dok je razgovarao samo sa Meklejnom, ali kada su došla i ova trojica, onda se već zabrinuo. Osim toga, videvši da se nešto događa, prilazili su i ostali kauboji, što nije mirisalo na dobro.Moglo bi se desiti da se obruše na njega i premlate ga ili čak i ubiju.

Meklejn je još uvek držao na nišanu, mada je njegova pažnja bila smanjena i usmerena na ostale ljude koji su prilazili. Razdraženo im je mahnuo rukom.

– Momci, vratite se do krda i nastavite da radite! Ja ću ovo srediti! Ova zmija se neće izvući...

– Gazda! – prekinuo ga je Edov uspaničen glas.

On se brzo okrenuo i spazio da Vorden u ruci drži revolver koji se diže prema njemu. Trebalo mu je nekoliko sekundi da se pribere i odluči da li da zapuca i te sekunde su bile fatalne.

Vordenov revolver je dva puta planuo, prigušujući prasak metka koji je bio ispaljen iz Meklejnovog revolvera. Vođa grupe se trgao od udara kuršuma u prsa i razrogačenim očima posmatrao svoju košulju na kojoj se širila krvava mrlja. Taj pogled je zadržao čak i kada je pao na zemlju, a konj mu se, nezgodno se propinjući, srušio na njega.

Istog trenutka Vorden se munjevito okrenuo na drugu stranu, kako bi sprečio akciju ostalih koji su se mašili opasača. Shvativši koliko je njihov protivnik brz i neverovatno surov, nijedan od kauboja nije izvukao oružje do kraja.Vorden se zlurado nasmejao. Video je da je dobar deo kauboja krenuo za krdom koje se zbog pucnjave razbežalo. To je značilo da mu ostaju samo dečak, Mun i još dvojica koji su bili prilično uplašeni.

– Niko ne može da kaže kako šanse nisu bile jednake – procedio je mirno. – Šta kažeš na to, Kite?

– Izgleda da je tako – promucao je kauboj.

– Ali, uhvaćen si na delu, propalice! – grmnuo je Mun. – Ukrao si naše stvari!

– Znači li to da me optužuješ za krađu? – upitao je Vorden.

Mun je zaustio da potvrdi, ali kad je ugledao zlurad sjaj u Vordenovom pogledu, zastao je. Činilo mu se da je u tim đavolskim očima ugledao skori dolazak svoje sopstvene smrti. Duboko je udahnuo kako bi došao do vazduha i skoro žut u licu odmahnuo glavom.

– Možda sam pogrešio. Kad bolje razmislim, nisam nikad video te stvari...

Vorden se zadovoljno iscerio.

– Naravno da si pogrešio. Jeste li i vi ostali čuli?

– Đavola greška! – grmnu Kit sa druge strane. – Uplašio si ga! Ja to neću progutati...

Vordenov revolver je još jednom planuo i Kit se stropoštao na zemlju, pritiskajući rukom desno rame.

– Mašio se revolvera – dobacio je Vorden. – Jesi li video, dečko?

Mladi Ed je zaprepašćeno zurio u čoveka ispred sebe, ne mogavši da dođe do daha. Preleteo je pogledom preko tela mrtvog Meklejna, zabrinuto odmerio ranjenog Kita i smogao snage da pogleda Vordena pravo u oči.

– Da... video sam – promucao je tiho.

– I pomislio sam da ćeš videti – rekao je ovaj zadovoljno. – U redu, Kit će preživeti, ali ruka mu neće koristiti.Ti, Mune, smotaj ćebe i priveži ga za konja. I namesti bisage!

Mun žurno uradi šta mu je naređeno. Ostali su ćutke posmatrali, bledi u licu i nepomični. Izbegavali su da pogledaju Kita koji se grčio u prašini.

Čim je Mun stavio ćebe i bisage, Vorden se vinuo u sedlo. U tom trenutku postojao je neki vremenski prostor kad su svi mogli da se maše oružja, ali se niko nije usudio. Kad se smestio u sedlu, Vorden je pogledom odmerio celu okolinu. Video je da iz pravca krda dolazi nekoliko goniča.

– Sjaši – naredio je trećem kauboju i dao znak Edu da ostane uz njega.

– Ti i Mun odlazite brzo!

Kad su se malo udaljili, Vorden je povikao Munu.

– Kad ti prijatelji dođu ovamo, poruči im da ne idu za mnom! Ako posumnjam da me neko goni, ubiću ovog momka!

Stenli Mun huknu kroz nos, ali ništa ne odvrati. Proklinjao je lopova i ubicu što im je sve ovo učinio. Naravno, hulja je znao da je mladić bio omiljen među kaubojima i zato ga je uzeo za taoca. Nije ni sumnjao da bi ga Vorden ubio bez razmišljanja. Do ovog trenutka mogao je na pravi način da upozna njegovu surovost.

Onda se trgao kad je video da se Kit pridigao i uzeo svoj revolver. Upravio ga je prema Vordenu, ali nije stigao da povuče oroz. Metak iz revolvera tobožnjeg ukrotitelja konja pogodio ga je pravo u grudi i on se bez glasa sručio na zemlju.

Denis Vorden se nasmejao. Znao je da momčić koji se znoji od straha pred njim predstavlja njegovu kartu do slobode.

I on je to nameravao da iskoristi.

* * *

Duž puteva kroz preriju, novost se brzo raščula. Meklejn zvani Munja bio je mrtav. To je izazvalo priličnu pometnju s obzirom da se radilo o čoveku koga su mnogi poznavali i

veoma cenili. On je desetine kauboja naučio pravilima teškog kaubojskog života.

Zbog toga je vest o njegovoj smrti izazvala opšte zgražanje i mržnju prema čoveku koji ga je bezrazložno ubio. Ime Kent izmamilo je mnoge kletve, a neki od Munjinih bliskih prijatelja pojahali su u poteru za ubicom, ali su posle izvesnog vremena odustali. Prokleti Kent kao da je u zemlju propao.

Kada se mali Ed pojavio u Mjulšu, južno od Farvela, svi su bili iznenađeni. Vest da ga je Kent poveo kao taoca brzo se raširila, tako da su ljudi mislili da ga više nikad neće videti.

– Uspeo sam da pobegnem kad me je jedne noći poslao po drva – pričao je momak svojim slušaocima. – Bili smo ulogoreni na malom uzvišenju. Pričao je o Šalovoteru i o tome kako je tamo iskoristio neku devojku po imenu Megi, pa je posle prodao nekom Meksikancu. U celoj toj priči mene je interesovala činjenica da se ovaj gradić nalazi na trideset milja od našeg logora. Kent je bio pripit, jer je od nekog rančera ukrao flašu viskija. Udario me je i naredio da idem po drva.

Momak je na trenutak zastao i uzdahnuo.

– Nisam mogao da verujem da mi je najzad skinuo konopce. Možda zato što je bio pijan, a možda i zato što je mislio da se neću usuditi da krenem bez konja i udaljim se od tople vatre. Ali, čim sam zamakao van logora, potrčao sam koliko me noge nose. Zapamtio sam na kom mestu je sunce zašlo i uputio sam se u suprotnom pravcu. Čuo sam ga kako psuje za mnom, opalio je nekoliko hitaca... To je bilo pre tri dana.

Mladićevo lice je bilo ispečeno od sunca, usne naduvene, a oči upale. Čizme su mu bile pocepane, a odeća prekrivena prašinom. No, bio je živ i raspoložen da ispriča ljudima sve o Denisu Vordenu.

Kad je Dok Holidej sa Sju Hejg dojahao u Mjulšu, odmah je čuo šta se priča po gradiću. Nije oklevao ni trenutak, već se uputio pravo u hotelsku sobu koju su za dečka uplatili Meklejnovi prijatelji. Nakon dečkove priče za Vordenom je krenula potera, ali su se vratili praznih ruku, jer ih je bandit očigledno nadmudrio.

– On nikada nije rekao da se drugačije zove nego Kent, gospodine... – zamucao je zbunjeno, jer je imao tremu što razgovara sa nekim kao što je Dok Holidej. Osim toga, bila je tu i trema zbog prisustva lepe Sju Hejg, a on je bio nag do pojasa, pokriven samo čaršavom.

– Da, da – odvrati Holidej klimajući glavom. Šta god da je rekao, mi znamo da je u pitanju bandit po imenu Denis Vorden koji je ucenjen zbog ubistva oca ove mlade dame.

– To mi je lako da poverujem – rekao je momak. – On je opaka osoba. Surovijeg čoveka nisam video. Imao sam mnogo sreće što sam se izvukao živ.

– I meni se tako čini – složio se Holidej.

– Da li ti je rekao kuda namerava da pođe? – ubacila se Sju Hejg nestrpljivo. Pošto je videla da se Dok namrštio, prkosno je napućila usne. – Zar nismo izgubili previše vremena tražeći ga na svim onim mestima usput?

– To nam je zaista uzelo vremena – složio se Holidej. – Ali, to nije izgubljeno vreme. Čuli smo za Meklejna, a sad slušamo i ovog mladića. Sada samo Vordenu bliže nego ikada.

Devojka uzdahnu.

– On je vraški daleko od nas!

– Možda da, a možda i ne! Prestanite da gledate sve tako crno, gospođice!

Ljutito ga je odmerila, ali nije želela da se prepire. Okrenula se prema Edu i upitala – Možda je rekao kuda ide?

Mladić je slegnuo ramenima.

– Taj tip baš nije govorljiv. Rekao je samo da ide ka oblasti Kari, ali koliko znam, to je prilično velika teritorija...

– Naravno! – prekide ga devojka nervozno. – Obuhvata stotine kvadratnih milja! Puna je bandita i opasnih tipova koji se drže blizine granice u slučaju da im se predstavnici zakona nađu za petama. Tamo ga nikada nećemo pronaći!

Dok nije obraćao pažnju na nju.

– Ukoliko se tamo uputio, nema nam druge nego da pođemo za njim – rekao je mirno. – Osim ako ne želite da odustanete?

Prostrelila ga je ljutitim pogledom. – Kako tako nešto možete da kažete? – prosiktala je.

Holidej se lukavo osmehnuo.

– Onda moramo da krenemo u oblast Kari. Barem ja moram.

– Ići ćemo zajedno! – rekla je odsečno.

– Ostavićemo ovo za kasnije, mlada damo. Momče, ti pažljivo razmisli i priseti se da li je rekao nešto preciznije kad je pominjao tu oblast.

Mladić se trudio da se seti. – Većinu onog što je rekao izgovorio je polupijan i mnogo toga nisam mogao da razumem. Stalno je zaplitao jezikom.

– Da li je pominjao neko ime? – bio je uporan Holidej.

– Nešto neobično – kao da se setio mladić. – Neki čudan naziv... Dolar... još nešto... Sad sam se setio! Grifin Dolar. Nikad nisam čuo za tako nešto, ali vi ćete možda znati.

– Možda u Teksiku postoji mesto sa sličnim nazivom – reče Holidej zamišljeno. – Ali to je daleko od oblasti Parmer.

Okrenuo se prema devojci.

– Rekli ste da se Vorden hvalio kako ima prijatelje U Farvelu.

– Izgleda je hteo da ostavi utisak na kauboje. Pominjao je neke ucenjene osobe, ali to sam vam već rekla.

Dok je grozničavo razmišljao.

– Sad sam se setio da je postojao neki razbojnik koji se zvao Krejg Dolar. On je opljačkao neku banku u Novom Meksiku i pobio sve zaposlene u njoj. Čuo sam da su mu posle toga dali nadimak Grifin. Možda je Vorden mislio na tog čoveka!

Mladić se pridigao u krevetu.

– Možda je na njega mislio, mister. Kao što sam rekao, reči su mu bile zbrkane, a ja sam bio uplašen, pa nisam mogao da razumem.

– Ma nemoj? – prezrivo je rekla Sju.

– Sasvim je razumljivo bojati se čoveka kao što je Vorden – opomenuo je Holidej.

– Ja ga se nisam bojala ni onda kad me je napao. Borila sam se i da sam mogla da ščepam neko oružje, sigurno bih ga ubila – energično je dodala, gledajući Doka.

– Nije svako hrabar kao vi, gospođice – dobacio je Dok. Zatim je klimnuo glavom i pružio ruku momku u krevetu.

– Hvala, dečko – ljubazno je rekao. – Bio si od velike pomoći. Želim ti da što pre ozdraviš.

Ed klimnu glavom i pocrvene, jer su ga devojčine reči zapekle. Nije smeo da je pogleda u oči, ali je čuo šta je rekla.

– Mislite li da smo dobili korisnu informaciju?

– Uveren sam da jesmo – odvratio je Dok. – Grifin Dolar je ucenjen u više država i nadam se da ću moći da utvrdim gde je viđen poslednji put.

– A kako ćete to uraditi? – interesovala se Sju.

– Imam svoje načine, gospođice – mirno je odgovorio Dok.

Još jednom je klimnuo glavom prema Edu i bez reči izašao iz sobe. Sju je krenula za njim, ali je zastala za čas. Izvadila je iz torbice pet dolara i stavila na ivicu kreveta.

– Hvala ti na pomoći – rekla je kratko i požurila za Holidejem. Na hodniku mu je gotovo uletela u naručje, jer nije očekivala da će je čekati ispred vrata.

– Mislila sam da ste otišli – izustila je crveneći, jer su im se tela na trenutak dodirnula. Krv joj je jurnula u obraze kad je osetila čvrstinu njegovih mišića. Obuzelo ju je neko slatko osećanje kakvo nikad nije osetila u naručju Teda Bentlija.

Ipak, uspela je da se uzdrži i tobože ljutito pošla iz stepenice.

* * *

Posmatrajući devojku preko vatre koja se gasila, Holidej se osmehnuo. Zapazio je da je, kao i obično, postavila ležaj daleko od njegovog. Svoj

mali revolver je stavila pod jastučić koji je nosila zakačen na sedlo. Kad se spustila na ležaj, lice joj je bilo okrenuto prema Doku.

To su bili znaci koji su govorili da mu ne veruje. Zapitao se da li je to nešto lično ili je opreznost rezultat njenog lošeg iskustva sa Vordenom.

Lagano ispijajući kafu i pušeći poslednju cigaretu pred spavanje, Dok je ispratio devojku krajičkom oka kad je nestala u mraku. Vratila se brzo, energičnim pokretom izula čizme i zavukla se ispod ćebeta.

– Laku noć, gospođice Hejg – rekao je tiho.

– Još nisam spremna za spavanje – odvratila je. – Kadu budem, reći ću laku noć.

– Kako god hoćete – rekao je Dok bacivši opušak u vatru. Zatim je i sam izuo čizme, izvukao koltove iz futrole i zavio se u ćebe. – U zoru će biti prilično sveže – dodao je.

Sju nije odgovorila. Iako je zažmurio, Dok je osećao da ga devojka posmatra. Pogledao je i on nju.

– Zar nešto nije u redu?

– Ništa značajno – odgovorila je neodlučno. – Samo... pitam se kako se čovek kao vi odao ovakvom životu?

– Čovek kao ja? – ponovio je Holidej.

– Da. Pre nego što sam došla kod vas po savet, malo sam se raspitala o vama, gospodine Holideje. Ljudi vas poznaju kao kockara i čoveka o kome po Divljem zapadu kruže legende. Ipak, nisu znali da mi kažu ko ste vi zapravo. Ispostavilo se da ste vrlo obrazovan čovek, koji je, da je hteo, na Istoku mogao imati sasvim drugačiji život. Ali svę ste to napustili i došli na Zapad. Živite od danas do sutra, lako trošite novac, kockate se...

– Čekajte malo – preseče je Dok strogim glasom. – Niko vam nije dao pravo za takve kvalifikacije.

Ona je izvukla ruku ispod ćebeta i rukom načinila umirujući gest.

– Izvinite. Bilo je to moje lično mišljenje. Rekli ste mi da se dosađujete, a rekli su mi da ste hrabri, pouzdani, pošteni. Zbog svega toga sam se upitala kako je došlo do toga da čovek vašeg društvenog ranga postane kockar i revolveraš?

Osmehnula se toplo i time razoružala Holideja.Nije mogao da se ljuti na nju, jer je bila neiskusna, iskrena i dobra osoba. Svoje pravo lice je krila nadmenošću i karpicioznošću. Posle doživljaja sa Vordenom, u njenim očima se mogla pročitati duboka, prikrivena tuga. Iskreno se nadao da će vreme izlečiti rane i da će ova devojka biti u stanju da nađe svoju srećnu zvezdu.

– Vaš otac mora da je imao pune ruke posla kako bi ljude sa ranča držao dalje od tako lepe mlade dame kao što ste vi.

Njene oči radosno sevnuše i Dok shvati da joj prija kompliment.

– Uglavnom im nisam dozvoljavala da mi priđu, pa nije bilo potrebe da interveniše.

– Uglavnom?

– Pa, izuzetak je bio naš nadzornik, Ted Bentli. On je... prilično sladak i veoma dobro smo se slagali. Tata nije voleo da Bentli bude u mojoj blizini, čak je hteo i da ga otpusti, ali Ted je bio dobar nadzornik i to je prevagnulo.

– Sada ćete moći o svemu sami da odlučite, gospođice.

Sju se uozbilji i klimnu glavom.

– Da. Tata je mrtav, ali sve je tako komplikovano. Ni sama ne znam kako će me ljudi posmatrati nakon onog što mi je taj... Vorden učinio. Ne znam ni kako će se Ted ponašati. Ali, o tome neću da razmišljam dok taj prokletnik ne bude mrtav – izgovorila je i istog časa začutala. – Do vraga, Holideje, vi ste vešt čovek! Majstorski ste skrenuli razgovor, pa smo govorili o meni, a ne o vama.

Dok se osmehnu. – Moram da priznam da me više interesujete vi nego ja sam. O sebi sve znam!

– Ali ja ne znam! Iskreno mislim da bi trebalo bolje da poznajem čoveka sa koji putujem kroz ovu divljinu. Zar nisam u pravu?

– Zvuči razumno, ali o tome ćemo neki drugi put. Moramo krenuti rano i do mraka preći dug put. Najbolje je da se sad odmorimo – rekao je i povukao ćebe do brade. – Laku noć!

Ona se nervozno promeškolji.

– Čekajte malo! Ne možete tek tako da me ućutkate! Imam prava da nešto više saznam o vama!

– Drugi put – odvratio je Dok.

Sju Hejg ljutito stisnu usne i poče da se prevrće po svom ležaju. Pošto se Holidej nije oglašavao, najzad se umirila i zaspala.

Kad se ujutro probudila, Doka Holideja nije bilo. Vatra je gorela i ona joj se približi. Opet je bio u pravu. Jutro je bilo hladno i u jednom trenutku je osetila da joj zubi cvokoću. Kad se malo ugrejala, vratila se do svog ležaja i iznenađeno zastala. Na sedlu koje je ležalo iznad uzglavlja, primetila je papirić. Brzo ga je zgrabila i počela da čita.

„Ne volim što ovako postupam, ali mislim da je krajnje vreme da odete kući, Sju. I sami znate da je ovo više moj nego vaš posao i da ću bez vas biti mnogo pokretljiviji. Ne brinite, uhvatiću tog prokletog Vordena. Vi se usredsredite na to da uhvatite nekog kao što je Ted Bentli. Videćemo se u Laboku. Dok."

Savila je papir dok joj se lice grčilo od besa. Opsovala je i pocepala pismo na komadiće.

– Nećete me se tako lako rešiti, Holideje! – promrmljala je.

Kad se malo smirila, shvatila je da je tako nešto lakše reći nego učiniti.

Gde bi mogla da traži Doka? Kuda je otišao? Jasno je da tako iskusan čovek neće za sobom ostaviti nikakav trag. Bio je dovoljno mudar da informacije koje je pokupio o Griffin Dolaru zadrži za sebe. Znala je da poslao neki telegram u Labok i da je stigao odgovor. Rekao je samo da će pronaći nit koja će ga odvesti do tog čoveka. Ali, nije joj rekao gde počinje ta nit i kuda vodi.

Gurnula je nogom lonče za kafu i zagledala se u daljinu. Pošto nije znala kojim putem je Dok krenuo, jedino rešenje je bilo da se vrati u Labok. Nije smela više da sedi na mestu, jer joj se hladnoća uvlačila u kosti. Mora krenuti što pre! Put je dug i moći će još jednom da razmisli o svemu.

* * *

U Vudfordovoj uvali nije bilo predstavnika zakona. Bilo je to malo naselje na samoj ivici oblasti Parmer. Sem nekoliko kućica, tu su se nalazili salun, trgovina i neke kancelarije.

U to mesto su često svraćali lovci na bizone da popune rezerve hrane, pića i municije. Osim profesionalnih lovaca, tu je svraćalo mnoštvo sumnjivih ljudi na putu do udaljenih teritorija, razni begunci i odmetnici koji su želeli da odu što dalje, gde noga predstavnika zakona nije kročila.

Zvanično, to naselje nije bilo ni deo Teksasa, a nije pripadalo ni teritoriji Novog Meksika. Bila je to ničija zemlja.

Holidej do tada nikad nije bio u Vudfordovoj uvali, mada je nekoliko puta prolazio pored Farvela. Koliko je mogao da predvidi, ovde ga niko nije poznavao, što je trebalo da bude velika prednost za njega. Poruka koju je dobio iz Laboka govorila je da bi Grifin Dolar mogao biti tu negde, na ničijoj zemlji. Taj ubica je predvodio bandu zločinaca koji su napadali logore lovaca na bizone i za sobom ostavljali pustoš. Dok je znao za Grifin Dolara po čuvenju, ali je pretpostavljao da će mu se Vorden pridružiti i biće veoma teško utvrditi gde se nalaze.

Kad se uputio tamo, znao je da je to što čini izuzetno opasno i osetljivo. Pretpostavio je da će, smatrajući ga za stranca, biti prema njemu sumnjičavi i neće otvoreno reći ono što znaju. Dakle, morao se prikazati kao jedan od njih, čovek sumnjive prošlosti, u bekstvu pred zakonom. Još na početku putovanja je svoje odelo zamenio putnom jaknom, kaubojskim pantalonama, šarenom košuljom i kratkim čizmama od grube kože.

Posle dugog puta, nije morao da brine za svoj izgled. Jahao je umornog konja, bio prekriven sitnom prašinom, a lice mu je bilo zaraslo u bradu. Bisage su mu bile potpuno

prazne, tako da je onima koje je sreo na ulici izgledao kao čovek koji je duže vreme proveo u preriji, bežeći pred poterom.

Ulazeći u glavnu i jedinu pravu ulicu, zaustavio se pred trgovinom. Namestio je bolje opasač sa svojim koltovima. Podigao je glavu i pogledao duž ulice čije su se poslednje kuće gubile u jari koja je dolazila iz prerije.

Iako nije verovao u tu mogućnost, osvrnuo se oko sebe da proveri da li će se od nekud pojaviti Sju Hejg. Kad se uverio da je nema, odahnuo je sa olakšanjem. Bilo mu je drago što je uspeo da umakne devojci, jer nije želeo da joj se dogodi nešto loše. A ovo su bili krajevi u kojima je čovek mogao svašta da očekuje. Pretpostavljao je da se vratila u Labok. Nije potcenjivao njenu odvažnost i hrabrost, tako da je uzeo u obzir i mogućnost da je pokušala da ga pronađe, ali nadao se da je izabrala prvo rešenje i da je bezbedna.

Kad je stigao do saluna, sjahao je i lagano gurnuo leptir vrata. Dvojica dokoličara su ga gledali sa neskrivenom radoznalošću.

U salunu je bilo hladno, mračno i zagušljivo. Dok je zastao da bi se navikao na tamu i dim, posle bleštavog dnevnog svetla. Bio je to njegov uobičajeni potez koji je primenjivao kao čovek u bekstvu. Dok se pored zida saluna kretao prema šanku, ruka mu je bila na dršci kolta. Znao je da tako nešto neće proći nezapaženo i već je video da ga svi posmatraju.

Bio je u centru pažnje i to je prihvatio sasvim normalno. Izazvaće zainteresovanost ljudi sve dok oni sami ne zaključe da je jedan od njih, a ne neki prerušeni šerif. Kada ga prihvate, sve će biti rešeno.

Muškarci za šankom su se okrenuli i pažljivo ga odmerili. On im je uzvratio istom merom, a zatim se obratio krupnom sedokosom čoveku za šankom.

– Pivo, krčmaru – rekao je kratko, zabacujući palcem šešir sa čela.

– Dok ispijem ovo, ti pripremi drugo.

Krupni barmen se nije ni pomerio. Stajao je oslonjen na šank i zurio u došljaka.

– Jesi li gluv? – pitao je Dok iznervirano.

– Nisam. Samo nisam video novac, stranče.

– Mogu da platim.

– Dokaži!

Holidej se zagledao u njegovo crveno lice i krenuo rukom prema opasaču. Već sedećeg trenutka oružje je bilo upereno u prsa sedokosog debeljka. Malo njih je moglo da isprati ovaj njegov pokret, ali ga je Dok namerno izveo, znajući kakav utisak njegova brzina može da ostavi na ljude.

– Pivo – ponovio je kratko, ne pomerajući kolt.

Čovek samo klimnu glavom i procedi.

– Dobro, razumeo sam!

– I pazi da doneseš najveće čaše koje imaš! – dodao je Dok, ne ispuštajući iz vida krčmareve ruke. Moglo se desiti da već sledećeg trenutka debeljko iza šanka izvuče sačmaru.

Izgleda da je krčmar bio previše uplašen za tako nešto. Hitro je skinuo sa police dve ne baš čiste čaše i stavio ih na šank. Za to vreme, Dok je u prljavom ogledalu posmatrao ostale. Niko nije napravio ni najmanji pokret.

– Četrdeset centi – reče krčmar.

Dok iz džepa izvadi novčić od pola dolara i spusti ga na šank. Zadovoljno je klimnuo glavom, vratio kolt u futrolu i uzeo čašu. Žudno je ispio do dna i odmah uzeo drugu.

– Dobro pivo – rekao je kratko.

– Možeš li da mi pripremiš nešto za jelo?

Donekle smiren, krčmar poče da briše kapljice pene sa šanka. Izgleda da je to bio signal za ostale da je sve u redu, pa je u prostoriji ponovo nastao žagor uobičajen za salun. Svima je bilo jasno da je gazda prihvatio došljaka.

– Šta bi želeo da pojedeš? – upitao je barmen ljubazno.

– Šest jaja, debeo odrezak i nekoliko komada pite. Posle toga, dosta kafe.

Krčmar se osmehnuo.

– Izgleda da si dugo bio na putu?

– Tako je – potvrdi Dok. – Može li onda?

– Naravno, samo ako imaš još ovoga – pokazao je pola dolara i stavio novac u džep.

Dok je izvadio iz džepa novčanicu od pet dolara i stavio je na šank.

– Poslednji novac – kazao je muklo.

– Biće dovoljno, stranče! Jelo je gotovo za dvadeset minuta!

Nasuo je Doku još jedno pivo i zamakao u odaju iza šanka. Holidej je u ogledalu i dalje posmatrao prisutne. Iako su bili malo opušteniji, motrili su na svaki njegov pokret. Verovatno im je bio potreban neki jači dokaz da je jedan od njih.

Dok nije žurio. Počeo je lagano da zavija cigaretu. Video je da za jednim stolom u pozadini sedi neki čovek i pažljivo ga posmatra. Setio se opisa Sju Hejg i zaključio da je usamljenik niko drugi nego Denis Vorden. Izgledao je baš onako kako ga je devojka opisala, sa revolverom na levoj i velikim lovačkim nožem na desnoj strani boka.

Bilo je to iznenađenje, jer je Dok pretpostavljao da je Vorden već daleko. Sigurno je postojao neki razlog što se ubica zadržao baš ovde i on je rešio da utvrdi o čemu se radi.

Stavio je cigaretu u usta, a onda se nečeg setio i lagano se uputio ka stolu na kome je Vorden ređao karte.

– Imaš li šibicu? – upitao je Dok ljubazno.

Ovaj odloži kartu koju je držao u ruci i podiže pogled.

Vitki neznanac je stajao pored njega naizgled nezainteresovan i ravnodušan, a na usnama mu je igrao čudan osmeh. Vorden je odmah primetio njegov opasač, kao i to da mu je ruka bila sasvim blizu drške kolta. Pre toga je, naravno, video onu scenu s krčmarom i o svemu imao određeno mišljenje.

Još uvek ćuteći, Vorden odloži ostale karte i pogleda Holideja u oči. Obojica su bili svesni da ih svi prisutni posmatraju.

Onda je bandit zavukao prste u džepić košulje i odmah zatim ih izvukao.

– Kao što vidiš, nemam šibice – hladno je odbrusio.

Holidej slegnu ramenima i osmehnu se.

– Ne smeta. Pripaliću svojim.

Vorden se trže kad je ovaj ležerno stavio cigaretu među usne, izvadio palidrvce i kresnuo ga o ivicu stola. Za trenutak je blesnuo plamen i sasvim obasjao banditovo lice. Pošto je pripalio cigaretu, bacio je drvce na pod i zgazio ga. Zatim je dunuo dim prema Vordenu i namestio na stolu pogrešno postavljenu kartu.

– Imaš li još nešto na umu, stranče? – progunđao je Vorden tiho, oslanjajući prste leve ruke na ivicu stola, sasvim blizu drške revolvera.

Dok sleže ramenima. – Hteo sam da govorim s tobom. Ti si Kent, zar ne? Onaj što je ubio Meklejna?

U salunu odjednom nastade mrtva tišina. Ljudi su sedeli bez pokreta i napeto iščekivali, spremni da se bace u zaklon pri najmanjem znaku opasnosti.

Denis Vorden zažmiri, mada mu se na licu nije pomerio nijedan mišić.

– Šta ako jesam? – odvratio je posle kraće pauze.

– Hteo sam samo da te vidim!

– Pa, lepo! Video si me! Kako se čini, gledaš me već dosta dugo.

Dok levom rukom načini umirujući pokret.

– Polako, prijatelju. Ja nemam ništa protiv tebe, veruj mi. Znam samo da je Meklejn bio brz na revolveru. Koliko sam čuo, kad si ga smakao, on te je držao na nišanu.

Pošto je bandit ćutao, Dok nastavi. – To je brzina u koju teško mogu da verujem.

– Hoćeš li da se uveriš? – procedi Vorden kroz zube. U istom trenutku, nekoliko ljudi najbližih izlazu lagano ustade i pobeže napolje. Odmah zatim, vrata su se širom otvorila i začuo se ženski, Doku dobro poznat glas.

– To je on! Denis Vorden, čovek koji je ubio mog oca!

Dok je u sekundi bio svestan svega. Učinilo mu se kao da ga je neko pljusnuo hladnom vodom. Iako je želeo, nije okrenuo glavu prema vratima, pošto ga je sopstveni revolveraški instinkt naterao da potegne kolt, čak i pre nego što je vratio pogled na Denisa. U istom momentu, ubica je skočio sa stolice, odgurnuo Holideja delić sekunde pre nego što je njegov kolt planuo. Odmah zatim se začuo pucanj, tane je probilo sto i otkinulo komad drveta. Tada se Vorden zateturao i njegov revolver je grmnuo, mada pod nižim uglom nego što je želeo.

Holidej je ustuknuo unazad, pokušavajući da odgurne sto u stranu. Osetio je dodir vrelog olova po butini i mimo volje se spustio na kolena. To mu je spasilo život, jer je Vorden ponovo opalio. Ovog puta mu je metak odneo šešir, ali ga to nije sprečilo da ponovo puca na bandita koji se u dva skoka našao pored zadnjih vrata, dok mu se na desnoj strani košulje širila krvava mrlja. Iako se žurio da što pre napusti salun, Vorden je još jednom opalio, tako da se Holidej bacio na pod. U istom času, začuo je iza sebe reski prasak pištolja malog kalibra. Nije bilo dvoumljenja: znao je da to puca Sju Hejg.

Dok hitro skoči i ispali još jedan hitac na Vordena koji je nestao iza vrata. Devojčin revolver je prasnuo još dva puta, a onda je zavladala tišina.

Hramajući zbog lakše ozlede na butini, Holidej pođe do vrata. Naslonivši se na zid, obazrivo je provirio napolje. Iako je Vorden bio već na kraju ulice, Dok podiže kolt, pažljivo nanišani i ispali poslednji hitac. Ali, zakasnio je za delić sekunde, jer se bandit već izgubio iza ugla.

Još dok je punio revolver, neko mu je prišao. Bila je to Sju Hejg. Odeća joj je bila prašnjava, a lice crveno od sunca, ali su joj oči uzbuđeno sijale.

– Ne dajte mu da pobegne! – povikala je mašući rukama. – Za njim!

Iza nje, u salunu, ljudi su se polako počeli dizati sa poda.

– Ja mislim da je ovaj kučkin sin neki šerif – povika jedan, a ostali zažagoriše.

To je za Holideja bilo dovoljno da shvati kakva opasnost im preti. Stežući zube da bi savladao bol od rane, zgrabio je devojku i povukao je niz ulicu. Ispalio je pritom još dva metka. Ljudi ponovo polegaše.

Begunci su trčali dalje, a Dok se okrete da bi ispalio još jedan metak prema vratima saluna. Učinilo mu se da je video kako krčmar stavlja dvocevku na prozor kako bi bolje nanišanio. Zato jače potrča, snažno uhvati Sju i povuče je iza ugla. Sada se kao srećna okolnost pokazalo što su ostavili konje sa druge strane, tako da su imali vremena da skoče u sedla i pojure.

– Brzo, samo brzo! – povikao je devojci. – Ne okrećite se!

Shvativši da su u velikoj opasnosti, Sju bez reči podbode konja i jurnu niz ulicu. Dok je jahao samo nekoliko metara iza nje i već je izvukao pušku iz futrole pored sedla. Za svaki slučaj je pripucao prema iznenađenim posmatračima, jer nije hteo ništa da rizikuje.

Čim su se našli iza poslednjih kuća, oko ušiju im zazvižda topao vetar užarene ravnice. Holidej se osvrnuo i video grupu ljudi koja se okupljala na glavnoj ulici.

Da li će ih goniti? To nije mogao da zna, jer su takve stvari zavisile od različitih okolnosti. Puneći ponovo revolver, pogledao je na levu stranu i ugledao konjanika koji je jahao tako brzo kao da ga đavoli gone.

To je Denis Vorden, zaključio je. Ako nas budu gonili, nećemo moći da pratimo ubicu, zaključio je ljutito.

* * *

Zaustavili su se na jednoj maloj zaravni, iza grma, jer su primetili da su gonioci nestali, a Dokova rana je prilično krvarila.

– Za sve ste vi krivi – procedio je Dok, obraćajući se Sju koja mu je previjala ranu.

– Kako se usuđujete da kažete tako nešto? – besnela je Sju, nesvesno jače pritežući zavoj na Dokovoj butini.

On zastenja.

– Lakše, devojko. Da se niste onako iznenada pojavili i izgovorili Vordenovo ime, sad bi već bio naš.

Sju ga sumnjičavo odmeri.

– To vi samo kažete. Bolje priznajte da sam vam spasla život. Trebalo bi da pokažete malo zahvalnosti.

– Čujte, gospođice Hejg – prekide je Holidej ljutito. – Ja sam prepoznao Vordena i počeo da razgovaram sa njim, kako bih ga se dočepao, pre ili kasnije... Pošto sam bio sumnjiv svima u salunu, morao sam da delujem polako, inače... Posmislili bi da sam šerif i začas bi bio mrtav. Zato sam hteo da se predstavim kao revolveraš...

– Tako znači – prekide ga ona nešto mekše.

– Da. Na bilo koji način bih ga sredio, ali vi ste naišli i povikali kako vam je ubio oca – reče Dok. – Izgleda da smo gonioce skinuli s vrata – dodao je, pogledavši između dva brežuljka. – Verovatno ih je zavarao onaj lažni trag koji sam ostavio.

I pored te konstatacije, i dalje se zadržao na mestu sa koga je mogao da posmatra predeo.

– Jesmo li izgubili Vordena? – upitala je Sju tiho.

– Mislim da nismo. Dok smo bežali, video sam ga kako juri prema jugozapadu. Pretpostavljam da je iza kanjona skrenuo sasvim na zapad.

– Znate kuda se uputio?

Dok nije odmah odgovorio.

– Pretpostavljam da se uputio u srce oblasti Kari, tako da je morao na zapad. Ne znam gde će se zaustaviti, ali će sigurno svratiti u neko naselje ili logor lovaca na bizone, kojih ima mnogo u okolini. To bi moglo biti sasvim zgodno mesto za čoveka u bekstvu.

– A znate li gde su ti logori?

– Neka mesta dobro poznajem, a za neka sam samo čuo. Kad nađemo jedno, upoznaćemo se sa situacijom i videti šta ćemo dalje.

– Zar ne bi bilo bolje da nekako pronađemo trag i krenemo za njim?

Holidej odlučno odmahnu glavom.

– To neće ništa vredeti. Po ovoj teritoriji ne vredi nikog pratiti. Stotine odmetnika tumara ovuda...

– Shvatam – prekinula ga je Sju bezvoljno.

Dok je odmeri, iznenađen tonom njenog glasa i malodušnošću koja joj se mogla pročitati na licu.

– Šta vam je, gospođice? Gde je nestala vaša energija?

Devojka podiže glavu i ponovo joj oči blesnuše nekadašnjom vatrom.

– Malo sam umorna i to je sve. Nemojte misliti da sam se predomislila ni na bilo koji način odustala. Nastaviću sve dok Denis Vorden ne bude uhvaćen ili mrtav. Jasno mi je da sam sve pokvarila i da ste zbog mene mogli da stradate. Izgleda da sam vam sve namerno učinila da bih vam se osvetila što ste me ostavili samu na visoravni. Sad mi je žao zbog toga, ali... nisam razmišljala o posledicama.

Holidej se pogladi po bradi.

– Računao sam da ćete se vratiti kući, gospođice... Izgleda da sam potcenio vašu tvrdoglavost, odnosno odlučnost i to je bilo rizično.

– Rizično? – ponovila je Sju iznenađeno. – Ne plašim se nikakvog rizika!

– Zaista? – dobaci Dok ironično.

– Ja bih to najradije nazvao nepromišljenošću. Da li vam je jasno da u onakvu rupu od saluna nikad ne zalaze žene? Da nisam bio tamo, vaša sudbina bi bila zapečaćena.

Sju se nasmeja.

– Nemojte preterivati, Holideje. Nisam osoba koju može da uplaši nekoliko pijanih muškaraca. Osim toga, imam revolver.

– To znam, ali zar mislite da bi vam pomogao? Snaga rulje je takva...– nije završio misao. – Zaista mi je drago što tako nešto niste upoznali. Da su se ustremili na vas...

Sju je pocrvenela. Setila se iskustva sa Vordenom i strašan bol joj je presekao grudi. Tek sada je bila svesna u kakvu opasnost je dovela i sebe i Holideja. I to samo zbog slepe želje da mu se osveti što ju je ostavio. Već u sledećem trenutku je počela da drhti, a onda je osetila njegove ruke oko svojih ramena.

– Nije trebalo da kažem tako nešto. Znam da si duboko povređena, ali biće sve u redu.

Shvativši da joj se on prvi put obraća sa „ti", Sju se osloni na njegove grudi i odahnu. Bilo joj je lepo u tom čvrstom zagrljaju. Osećala se nekako toplo, zaštićeno, ali u isto vreme bila je i uzbuđena. Nikada nije osetila tako nešto. I sama je bila zapanjena osećanjem koje ju je obuzelo.

Posle nekoliko trenutaka, on se odmače i lagano joj podiže bradu.

– Da li je sada sve u redu, Sju?

Klimnula je glavom.

– Hoćete li mi dozvoliti da pođem sa vama? – upitala je tiho.

Dok se nasmeši. Devojčino lice je opet dobilo onaj stari, bezbrižni izraz i bilo mu je drago zbog toga.

– Ne vidim drugog izbora. Ovde te svakako ne mogu ostaviti – rekao je.

– U redu – odvratila je.

– Ali samo za sada. Kad stignemo do Klovisa, ostaćeš tamo, a ja ću produžiti za Vordenom.

Htela je da mu se suprotstavi, ali je na vreme odustala. Kratko se nasmešila.

– Videćemo kad za to dođe vreme.

Holidej je uzdahnuo. Pretpostavio je da će sa ovom devojkom biti još nevolja. Ali, povratka nije bilo. Morao je da nastavi i sprovede svoj plan.

– U redu – rekao je kratko. – Uskoro će mrak i trebalo bi da se spremimo za počinak.

* * *

Sledećeg jutra su prešli granicu i ušli u nenastanjenu oblast. Holidej je pretpostavio da je i Vorden uradio isto i da je sada bezbedan od svih potera. Da je jahao desnom stranom granice, još uvek bi se formalno nalazio u Teksasu, u stalnoj opasnosti od rendžera i mnogobrojnih lokalnih šerifa. U srcu oblasti Kari, takve opasnosti nije bilo. Doduše, ni tu nije mogao da se opusti, jer se svuda moglo naići na lovce na ucenjene glave.

Holidej i Sju su napredovali bez problema. Devojka mu nije pravila nikakve smetnje i u potpunosti je sledila njegove savete i uputstva. Ponekad bi besno stisnula usne ili sevnula očima, ali mu se nije otvoreno suprotstavljala. I sam Holidej se čudio ovakvom ponašanju. Činilo mu se da je devojka za kratko vreme sazrela i da je drugačije razmišljala.

Bio je dan i jahali su u potpunoj tišini. Kad su zašli u brda, Holidej je počeo da oseća nelagodnost, što je bio jasan predznak loših događaja. Zašli su u jednu uvalu i on ustuknu. Opasnost je bila tu, prosto je mogao da je namiriše. Napravio je poseban manevar, okrenuo konja i naleteo na devojčinog konja, što ju je nateralo

da krikne. Životinje su se sudarile i poklekle. Holidej je jednom rukom pritegao vođice, a drugom izvadio pušku iz futrole.

– U zaklon! – povikao je. – Iza one stene!

Dok je uspeo da pridigne svog konja baš u trenutku kad su sa obe strane uvale zapraštale puške. Dvojica nevidljivih u zasedi želeli su da ih uhvate u unakrsnu vatru, ali je Holidejeva brza reakcija to onemogućila. Sju se spetljala pokušavajući da ispravi konja, a kad joj je hitac prozviždao pored lica, napregla je svu snagu da pridigne životinju i brzo se sakrila iza stene.

Dokov postupak je iznenadio i zbunio. Mislila je da će i on krenuti za njom, ali se to nije dogodilo.

Sada je posmatrala šta on čini. Iz sedla je kliznuo u stranu i ostao da visi sa leve strane konja, u trku pucajući preko konjskog vrata.

Našavši se u zaklonu, devojka je brzo izvadila pušku. Tanad su praštala oko Holideja. Začula su se dva hica sa njegove desne, a sa leve strane samo jedan. Dok je još uvek jahao kroz jarugu kad je ona ugledala strelca sa leve strane. Prinela je pušku obrazu i opalila. No, čovek se izmakao i odskočio u stranu. Videlo se da je iznenađen, a Sju je bila zadovoljna što je bar načas pomogla Holideju.

Za to vreme, on je bio već daleko u jaruzi, dok su mu oko glave zujali kuršumi. Onda se, isto tako iznenada, vratio u sedlo, s namerom da istera konja na čistinu. Čuo je pucnje iza sebe i obradovao se kad je shvatio da to puca Sju. Ponadao se da će ona uspeti bar za još koji minut zaokuplja pažnju napadača.

Skrenuo je zadihanog konja uz blagu uzbrdicu i poterao ga punom brzinom. Kada je umorna životinja počela da usporava, skočio je iz sedla i pešice pojurio uz brdo. Bio je skoro na vrhu kada su meci zapraštali svuda okolo. Bacio se i pao iza neke gomile zemlje. Neprestano se kotrljajući, uspeo je da ubaci novi metak u cev puške. Žurno je kleknuo i opalio. Čuo se kratak jauk i napadač je pao sa uzvišenja. Dok je uspeo da vidi njegovo telo kako se kotrlja i pada u ambis sa druge strane stenovitog uzvišenja.

Nije oklevao, već je slobodno potrčao do mesta gde se čovek malopre nalazio. Bilo je to zgodno udubljenje, zaklonjeno od pogleda. Dok je legao na zemlju i pogledao prema drugoj ivici uvale. Napadač koji se tamo nalazio ga je primetio, ali je bilo suviše kasno. Hici su praštali i Dok vide kako se čovek uhvatio za ruku. Ispustio je pušku i pokušao da zamakne iza litice. Ali, još jedan Dokov hitac mu je zakačio rame i napadač je pao.

Holidej je krenuo dole i brzo stigao do mesta na kome je ležao drugi napadač. Iako ozbiljno ranjen, bio je živ i potpuno svestan. Podigao je glavu i ugledao Sju koja je prišla sa puškom u ruci.

– Dobro si se ponela, devojko – pohvalio je Dok kratko i iskreno.

Ona pogleda ranjenika.

– Je li još živ?

– Jeste – odvrati Dok.

Sju je sjahala i otvorila bisage. Već sledećeg trenutka je klečala pored ranjenika sa zavojem i bocom antiseptika u ruci. Sasula je nešto tečnosti na ranu i ranjenik bolno jeknu.

– Previj ga da mogu da ga ispitam.

Sju ga je ošinula besnim pogledom.

– Ponekad pomislim da niste bolji od Vordena, Holideje.

On se trže. Izgledalo je da je iskreno pogođen njenim rečima.

– Kako ti je tako nešto palo na pamet? – upitao je uvređeno.

– Čovek je ranjen, a vi mislite kako da ga ispitate.

– Zašto da ne? Hteo je oboje da nas likvidira!

– Znam, ali sada je bespomoćan. Trebalo bi da ga odnesemo kod nekog doktora.

– U blizini nema doktora, draga gospođice. Najviše što možemo je da ga iskoristimo.

Devojka se ćutke nagnula nad ranjenika i počela da ga previja. Holidej joj je pomogao da ga ispravi, poprskao mu lice vodom i pružio mu je da popije nekoliko gutljaja. Čovek je zatreptao i pogledao ga razrogačenim očima.

Dok nije želeo da okoliši.

– Teško si ranjen – rekao je kratko. – Mi smo za tebe učinili šta smo mogli i mislimo da je red da ti nešto učiniš za nas.

Ranjenik se trže i pogledom potraži devojku.

– Gospođice, nemojte dozvoliti da umrem! Boli me!

– Do prvog doktora ima dosta milja – prekide ga Holidej grubo. – Ako nam pomogneš, možda te i odvedemo. Nemamo vremena za čekanje.

Čovek se zakašljao i pokušao da obriše usta. Videvši da mu je ruka krvava, uplašeno se trgao.

– Šta... šta želite da znate?

– Ko te je unajmio da nas ubiješ?

– D... Denis Vorden – odgovorio je čovek bez dvoumljenja.

– Kuda je otišao?

– U Koton kanjon, da se pridruži Grifin Dolaru.

Holidej se namršti.

– Ma nemoj? A zašto je tebi rekao kuda namerava da ide?

– Dao nam je... meni i mom ortaku... samo polovinu novca... a ostatak... ćemo dobiti... kada donesemo vaše... leševe...

– Tako znači. Priča mi zvuči logično. Imaš li još nešto da nam kažeš?

– Ne, kunem se – zavapio je i opet pogledao devojku. – Odvedite me kod doktora, preklinjem vas.

Ona ga je posmatrala bleda u licu, ne mogavši da sakrije blago podrhtavanje brade.

– Naravno – odvratila je saosećajno. – Samo prvo treba dobro da te previjemo.

Pogledala je u Holidej očekujući da on potvrdi njene reči. No, Dok je uzeo za ruke i ćutke poveo u stranu.

– Imam predlog, Sju. Ako želiš, slobodno ga odvedi kod lekara. Teksiko je u ovom pravcu i to na dva sata jahanja. Ali, mislim da će biti mrtav pre nego što stigne do grada.

– A vi? – upitala je radoznalo.

– Ja nastavljam prema Koton kanjonu. To smo i hteli, zar ne? – dobacio je prilazeći konju.

Sju krenu za njim.

– Nećete ga valjda tek tako ostaviti?!

Holidej uzdahnu.

– Čuj me, devojko. Želiš li da uhvatim Vordena ili ne?

– Naravno da želim, ali ne možemo ostaviti čoveka na samrti. To nije ljudski! Pomozite mi da mu namestim ruku i nogu i da ga dignem na konja.

Dok nevoljno klimnu glavom.

– Dobro, ali to je sve. Odvedi ga u Teksiko, a posle me potraži u Koton kanjonu, ako želiš.

– Naravno da želim, ali ne mogu da budem tako nehumana...

Holidej odmahnu rukom.

– Ovaj lupež tu reč ni ne razume – prekide je Dok ironično.

– Ali ja razumem i to je važno. Znam šta su moje ljudske obaveze.

– A kada bi on bio Vorden? – provocirao je Dok.

Sju se zamisli.

– To bi bilo nešto sasvim drugo, mada... nisam sigurna.

Holidej kleknu pored ranjenika i opipa mu nogu.

– Daj da završimo ovo. Kad sunce krene ka zapadu, hteo bih da budem daleko odavde.

* * *

Stražar sa dvocevkom u ruci doviknu nešto konjaniku koji se približavao uzanom prolazu, jedinom prilazu uvali zvanoj Koton kanjon.

– Još jedanput ti kažem da odmah staneš ili će ti se glava otkotrljati niz padinu – viknu čovek oštro.

Denis Vorden istog trenutka zateže vođice i podiže ruke do visine ramena. Pogledao je prema čoveku koji je stajao na steni iznad puta.

– Vidim da si razuman – dobaci ovaj zadovoljno. – Kako se zoveš?

– Denis Vorden. Došao sam da se vidim sa Grifin Dolarom. On me dobro poznaje.

Čovek otpljunu i nonšalantno odvrati.

– Možda je zaista tako, ali ja te ne poznajem. I dok mi se ne kaže drugačije, ti lepo otkopčaj opasač i baci ga na zemlju. Isto važi i za revolver kao i za pušku. Bez trikova, samo jednom rukom...

Vorden se nekoliko trenutaka dvoumio, a onda je ipak rešio da posluša. Shvatio je da nema šanse protiv ovog čoveka koji ga drži na nišanu i kao na dlanu ima svaki njegov pokret. Kad je uradio šta mu je naređeno, stražar klimnu glavom.

– U redu je. Sad poteraj konja niz jarugu i to sasvim lagano. Ja ću biti iza tebe.

Vorden ćutke potera konja, a stražar krenu za njim ivicom kamenog ispusta. Na mestu gde se kanjon širio, sa jedne strane je ugledao puno pećina, a na drugom krovove nekoliko brvnara.

– Pođi prema kolibama – naredio je stražar.

Vorden se isceri.

– Zar ne brineš što si ostavio ulaz bez straže?

Čovek se osmehnu i pokretom glave pokaza naviše, prema vrhu stene. Tu se nalazio još jedan stražar sa puškom u ruci. Očigledno, Grifin je pazio da skrovište bude dobro čuvano.

Kada se približio, Denis ugleda nekoliko ljudi koji su mirno sedeli i razgovarali. Videlo se da se osećaju veoma sigurno. Videvši kod jednog bandita flašu sa pićem, Vorden se obliznu. Ugledavši ga, čovek podiže flašu i veselo ga pozdravi.

– Zdravo, Denise. Dugo se nismo videli.

– Tako je, Džek – odvrati Vorden i pogleda na levu stranu baš kada se na vratima brvnare pojavila jedna prilika.

Bio je to omalen, dežmekast muškarac, koji je nosio dva ukrštena opasača sa revolverima i šešir širokog oboda. Prijateljski se nasmejao, prišao Vordenu i pružio mu ruku.

– Denis Vorden! Stvarno mi je drago što te vidim!

Denis sjaha, prihvati pruženu ruku i doviknu stražaru koji je još uvek bio iza njega.

– Sad mi donesi oružje!

Ovaj ga nezainteresovano odmeri i slegnu ramenima.

– Oružje je tamo gde si ga ostavio – odvratio je, okrećući konja. – Ako ti je potrebno, ti se vrati i slobodno ga uzmi.

Rekavši to, okrenuo se i odjahao. Grifin Dolar se slatko nasmejao, jer se Denisovo lice crvenelo od besa.

– Znači, ipak si stigao – progunđao je zamišljeno, odmeravajući Vordena svojim buljavim, zlim očima. – Mogu ti reći da sam te očekivao. Čuo sam da si imao neke neprijatnosti kod Laboka, a i sa Meklejnom.

– Novosti zaista brzo putuju!

Grifin slegnu ramenima.

– Ja pažljivo osluškujem. Nego, znaš li ko je onaj čovek sa kojim si se sukobio kod Vudfordove uvale?

Vorden odmahnu glavom.

– Nisam se zadržavao da bih to mogao da saznam. Ali, ostavio sam dva momka na putu da se pobrinu za njega. I za onu curu s njim...

Grifin Dolar se nasmeja. – Moraće da upotrebe svo svoje znanje ako žele da srede Doka Holideja.

Vorden se trže.

– Holideja? – ponovi iznenađeno.

– Nisam znao da se i on u to umešao.

– Ne znam šta je tačno u pitanju, ali sigurno je da se radi o Doku Holideju. Misliš li da će ljudi koje si ostavio moći da ga srede? – zabrinuto je upitao Dolar.

Vorden sada više nije bio tako siguran.

– Nadam se da hoće. Obojica su dobri, a Holidej se neće nadati...

Dolar se slatko nasmejao. – Holidej ima neko šesto čulo i prosto oseti takve stvari. Ako ih spazi pre nego što ga pogode, gotovi su.

Vorden je sada delovao pribranije.

– Možda... U svakom slučaju, to će ga usporiti.

– Možda, druže, možda...Nameravaš li da ostaneš ovde ili si samo u prolazu?

– Neću se dugo zadržavati. Hteo sam u Arizonu, pa do Nevade. Za takve kao što sam ja tamo ima mnogo mogućnosti.

Dolar se počeša po bradi.

– Za tako nešto treba i novca.

– Tako je – Vorden klimnu glavom. – Računao sam da možda imaš nešto neki posao, gde bih mogao da pomognem.

Grifin Dolar zadovoljno coknu usnama.

– Nisi izgubio nimalo od svoje oštroumnosti. Ako baš hoćeš da znaš, imam nešto na umu.Treba mi jedan čovek. Hajdemo unutra, sve ću ti reći...

* * *

U Teksiku uopšte nije bilo prijatno. Vazduh je zaudarao na loše uštavljene kože bizona, znoj i viski. Nenaviklom strancu sve je to delovalo neprijatno. Svuda je bila prisutna prašina koja se uvlačila u grlo i nozdrve. Mnoštvo kola koja su prenosila kože bizona zakrčivalo je ulice, svi su vikali, psovali, pa čak i pucali.

Sju Hejg je zbog svega što je videla bila strašno iznenađena. Miris koža je izazivao mučninu, tako da je bila prinuđena da stavi maramicu i veže je preko lica. U toj sveopštoj gužvi niko nije obraćao pažnju na devojku koja vodi sa sobom konja na kome se klatio ranjeni čovek.

Uprkos Dokovom predviđanju, ranjenik je još uvek bio živ, pa se devojka žurno probijala kroz gužvu da

što pre stigne do doktora. Kada je konačno našla ordinaciju, primio je mlad doktor i pomogao joj da ga unesu u kuću.

Posle pola sata izašla je iz ordinacije sa nekim čudnim osećanjem u srcu. Iako joj je doktor rekao da ranjenik neće preživeti, bila je delimično zadovoljna pošto je smatrala da je učinila sve što je u njenoj moći.

Uzdahnula je, uzela oba konja za uzde i uskoro ih smestila u gradsku štalu. Uspela je, uz dosta muke, da nekako nađe pristojan pansion sa toplom vodom. Kada se malo sredila i sišla na ručak, osećala se kao druga osoba. Pomislila je na Holideja i srce joj je zaigralo. Kad bi samo mogla da zna šta se sa njim dešava.

– Sju, konačno sam te našao! – prenuo je jedan glas iz razmišljanja. – Tražio sam te u svim pansionima okruga Parmer i već sam izgubio svaku nadu.

Okrenula se i zapanjila se kad je ugledala Teda Bentlija. U prvi mah nije znala šta da kaže ili učini.

– Oh... Nije moguće, Tede! Ne mogu da verujem! Šta te je dovelo ovamo? Mislila sam da si na ranču.. – izgovorila je u jednom dahu.

Bentli se ušeprtljio. Bilo je očigledno da nije očekivao ovakav doček.

– Manuel brine o svemu – promucao je zbunjeno. – Ti znaš da je on pouzdan...

– To znam, ali zašto si došao? – prekinula ga je.

Uzeo je za ruku i pomogao joj da ustane.

– Reći ću ti dok budemo išli do doktora.

– Do doktora? Ne razumem.

Bentli se nasmeši. – Čekaj, sve ću ti objasniti. Čuo sam u gradu da je neka devojka dovela ranjenika i odmah sam otišao do ordinacije. Oduševio sam se kad sam čuo da si to ti. Onda je doktor rekao da te dovedem, jer je razbojnik na umoru i želi da ti kaže nešto o Vordenu.

– Hajdemo onda! – povikala je Sju, zgrabila šešir sa stolice i povukla Bentlija za ruku.

* * *

Holidej je konačno stigao do svog odredišta.

Čim je ugledao stražara na ulazu u Koton kanjona, Holidej je znao da će morati da ga likvidira. Sa mesta na kome se nalazio mogao je pogledom da dopre do prolaza i dela kanjona. Video je da se u dubini prostora nalaze brvnare, ali je sve bilo prilično daleko. Mada se zbog vreline ništa nije videlo ni čulo, Dok je znao da tu ima ljudi.

Po ponašanju stražara shvatio je da je sam i da neće imati problema. Čovek nije bio previše revnosan, mada je uredno šetao kratkim kamenim puteljkom. Dosta vremena je sedeo i

pušio, baš kao čovek kome je dosadno i koji nema s kim da govori.

Dok je ostavio konja u obližnjem šumarku, a onda nastavio pešice, sa zapetom puškom u ruci. Dosta vremena mu je trebalo da se došunja do svog sadašnjeg položaja odakle je mogao da posmatra ulaz u kanjon. Ležao je već puna dva sata u iščekivanju da li će stražar biti zamenjen ili ne. Iako je izgledalo da je čovek sam, morao je da bude siguran u to. Ako bi nepromišljeno zapucao, a ispostavi se da su banditi u blizini, sam ne bi izvukao živu glavu. S druge strane, ako banditi nisu bili u kanjonu, samo je gubio vreme, dok je Denis Vorden svakog minuta odmicao sve dalje.

Bila je to situacija u kojoj je od dva zla morao da se odluči za manje. Izabrao je da motri na čuvara. Računao je da i čovek na straži mora znati nešto o tom banditu, ako se tu uopšte pojavio.

Posle više od dva sata, bio je ubeđen da stražar čuva prilaz praznom kanjonu. Međutim, nije bilo načina da mu priđe, a da ga ovaj ne primeti i ne pripuca. Promeškoljio se u visokoj travi i namestio se udobno koliko je to bilo moguće. Sa jednog niskog drveta je odlomio račvastu granu, zabo je u zemlju i u račvu namestio pušku.

Nišanio je dugo i pažljivo, jer je svaka greška morala biti isključena. Posmatrao je stražara koji je sedeo i pušio, a dvocevka mu je bila naslonjena na stenu. Dok je naciljao desnu nogu, između kolena i kuka, zaustavio dah i opalio. Već u sledećem času, stražareva noga je poletela uvis kao izbačena oprugom, a odmah zatim se začuo tup udar o zemlju. Drugi Holidejev hitac mu je odbacio dvocevku van domašaja ruke, mada je ovaj bio toliko obuzet bolom da mu nije padalo na pamet da pruži bilo kakav otpor. Skotrljao se niz puteljak i pao u jarugu.

Holidej je ustao i potrčao. Jednim okom je osmatrao kanjon u kome nije bilo znaka života, a s druge strane je spremno očekivao stražarev napad. Međutim, svuda okolo je vladala tišina.

Dok se brzo našao kraj čoveka koji je jaukao držeći se za nogu i uperio mu pušku u grudi.

– Ima li nekog u kanjonu, amigo? – upitao je, pritisnuvši ranjeniku čizmu na grudi.

Čovek je počeo da krklja i preplašeno je zakolutao očima.

– Nikoga... – procedio je. – Tu sam samo ja, na straži!

Po izrazu očiju, Dok je shvatio da ovaj govori istinu. – A sada ćeš mi reći gde je Denis Vorden – rekao je Dok mirno.

* * *

Klovis je prvobitno bio mesto za zastajanje posle prelaska granice.

Ime je dobio po jednoj kompaniji iz Čikaga koja je imala monopol na trgovinu govedima i kožama na toj teritoriji. Kasnije je kompanija propala i došle su druge kompanije, ali ime grada je ostalo. Kolibe i šatore su zamenile brvnare i mesto se lagano širilo. Ljudi su otvarali gostionice i pansione, trgovina govedima i kožama je cvetala i ako je neko imao novca, niko ga nije pitao za prošlost. Ljudi su dolazili i odlazili, neki su ostajali, neki se nikad nisu vraćali.

U gradiću je postojalo nekoliko trgovaca koji su otkupljivali goveda i kožu za prerađivačka preduzeća na istoku. Najveća otkupna stanica je bila agencija „Pik", koja je imala svoj vozni park za transport goveda i kože. Ova agencija je plaćala u gotovom novcu, koji je redovno dopreman pod stražom, a naročito kad se očekivalo prispeće velikih svota.

I sada je bio takav slučaj. Stočari i lovci na bizone su se okupljali i dolazili u Klovis. Jednu družinu je napala grupa Indijanaca koji su zbog nekog razloga napustili rezervat. Bili su zabrinuti, ali su nastavili svoj put sa željom da budu isplaćeni.

Lovci su bili zabrinuti, jer su u jednoj uvali pronašli telo belog čoveka odevenog u indijansku odeću. Videlo se da se kretao ranjen. Stvar je bila krajnje sumnjiva i neobična.

Ubrzo su lovci saznali da su i ostali napadači bili preobučeni belci, jer su otkrili da su na točkovima kola ukradeni sigurnosni klinovi. To se desilo na nekoliko kola kojima su prevožene kože i lovci su shvatili da ih neko namerno zadržava da ne bi stigli u Klovis. No, nisu mogli da dokuče ko stoji iza toga.

Dok Holidej je znao. Stražar koga je ranio mu je otkrio plan Grifina Dolara. Trebalo je zadržati lovce da ne stignu da naplate svoje kože. Kao i uvek do tada, novac je stizao samo jedan dan pre isplate, da bi se smanjio rizik od pljačke. Grifin Dolar je inscenirao napad na lovce, što je značilo da će novac u trezoru ostati jedan dan duže. Pošto je znao da obezbeđenje nije veliko, smatrao je da će sa nekolicinom ljudi uspeti da napadne i opljačka novac. Naravno, to je bio onaj posao koji je ponudio Vordenu i Dok je bio siguran da je na tragu tom ubici.

Holidej je ujahao u grad na potpuno iscrpljenom konju. Žurno je sjahao i ostavio životinju u štali na početku ulice, da bi odmah zatim kupio drugog konja i naredio da ga čeka spreman i osedlan. Posle toga je otišao da potraži agenciju „Pik", jer mu je štalski momak objasnio gde se nalazi. Nadao se da će stići na vreme.

Nakon što je prešao dve trećine puta, Holidej je začuo dva snažna hica. Odmah mu je bilo jasno da je zakasnio i da je napad počeo. Potrčao je pored poslednjih zgrada i, izašavši

iz naselja, ugledao brvnaru na kojoj je pisalo Agencija „Pik". Sedmorica Dolarovih ljudi kružili su oko brvnare i zasipali je kuršumima. Iznutra bi se čuo po koji pucanj. Izgledalo je da su službenik agencije i njegov pomoćnik odlučili da pruže otpor, iako su napadači bili brojniji.

Sigurni da se ovoj dvojici neće niko pridružiti, banditi su delovali opušteno. Holidej nije oklevao ni trena. Spustio se iza jednog oborenog debla i brzim pokretima ispucao šest hitaca iz puške. To je uradio planski, da bi stvorio utisak da ima više napadača.

Jedan bandit je kriknuo i pao sa konja. Dok je pucao, Holidej je spazio krajičkom oka Vordena, koji je žurno umakao iza ugla kuće. Grifin Dolara je prepoznao na osnovu crteža i opisa koji su se nalazili na poternicama. On je žustro dovikivao svojim ljudima da uzvrate paljbu i pucaju prema mestu na kome se Holidej nalazio. On je ponovo brzo napunio pušku i ponovo pripucao. Odmah zatim, meci su počeli da dobuju po deblu i Dok se prilepi uz zemlju.

U istom trenutku, jedan od branilaca agencije je istrčao na terasu i pucao najbližem banditu u leđa. Dok je to iskoristio i ponovo pripucao. Tada je Vorden skočio na trem i likvidirao čoveka ispred sebe. Taman kad je Dok hteo da puca na njega, bandit je uleteo u brvnaru i zalupio vrata za sobom.

Holidej je opsovao. Ovako nešto nije očekivao. Unutra je bio još jedan čovek iz agencije, a Vorden je...

To razmišljanje je prekinula kiša kuršuma koja je zasula deblo. Dok je bio ljut, jer nije mogao da se udalji sa tog prokletog mesta.

Onda je začuo topot kopita i video kako mu se približava nekoliko konjanika. Brzo je izvukao kolt, pripucao i bacio se na stranu. Dok su oko njega praštali meci, opet je ponovio isti manevar. Pogodio je jednog, drugog, treći se izvukao...

Banditi su bili iznenađeni, a kad su shvatili da iz pravca Teksika dolaze dva konjanika kao pojačanje njihovom protivniku, okrenuli su konje i počeli da beže.

Holidej je uzdahnuo i ustao. Sju Hejg mu je prilazila zajedno sa mladim čovekom koji je još pucao u pravcu bandita.

– Gde je Vorden? – upitala je devojka bez pozdrava.

– U brvnari – odgovorio je Dok kratko. – A sada se skloni u zaklon sa tim kaubojem koji obožava da puca. Ja ću se pobrinuti za Vordena.

– Samo da vam kažem... – počela je Sju ljutitim glasom. Ali, nije uspela da završi rečenicu, jer ju je Holidej povukao iz sedla i bacio na zemlju iza debla. Odmah zatim, kuršum ispaljen sa prozora brvnare prozviždao je pored njih.

Ted Bentli hitro leže pored Holideja.

– Ne brinite ništa, gospodine. Ja ću paziti na nju. Zovem se Ted Bentli i prešao sam ogroman put da je zaštitim. Znate, ja je volim i ne mogu da zamislim da joj se nešto desi.

Holidej klimnu glavom, dodirnu obod šešira i, trčeći u cik–cak, pojuri prema brvnari. Metak mu je proleteo pored uha, a onda se začula lomljava stakla. Izgledalo je da Vorden želi da iskoristi prozor za beg.

Ne oklevajući ni časa, Holidej pojuri prema stepenicama, potrča preko trema i svom snagom uskoči kroz vrata. Nastavio je da napreduje puzeći po podu i držeći otkočen kolt ispred sebe.

Tek sada, kad se slegla prašina, mogao je da se osvrne oko sebe. Odmah je spazio Vordena sa jednom nogom na prozoru i vrećom novca u ruci. Iznenađen ovim upadom, bandit mehanički opali...

Kolt Doka Holideja oglasio se dva puta. Denis Vorden se trže i ispusti vreću sa novcem na pod. Pokušao je da se uhvati za okvir prozora, ali onda ga je Dokov hitac pogodio i treći put. Telo mu se čudno zaljuljalo i tresnuo je na pod sobe, ostavljajući na zidu veliku crvenu mrlju.

Holidej se uhvatio rukom za rame i tek tada shvatio da je ranjen. Bol je bio jak, ali podnošljiv i on koraknu prema Vordenu koji se previjao na podu. Doku je bilo jasno da je ovom čoveku ostalo još samo nekoliko trenutaka do smrti.

Iznenadio se kad je Vorden lagano podigao ruku i dao mu znak da priđe bliže. Poslušao ga je, mada mu je to pričinjavalo bol. Nagnuo se nad bandita koji je umirao i čuo ga kako mrmlja.

– Ni... nisam... ubio Hejga... – procedio je.

Dok se iznenadio. Zbog čega Vorden priča ovako nešto kada je svestan da mu je kraj blizu?

– Ne razumem, Vordene – rekao je.

Denis odmahnu glavom uz bolnu grimasu. Taj pokret ga je očigledno stajao dosta napora, ali nije odustajao.

– Ne lažem...Bentli je... uzeo... moj nož... veče pre... toga. On je... to uradio... i optužio... mene...

Začuvši pucanj revolvera iza sebe, Holidej se instinktivno povukao i izvukao kolt. Bio je iznenađen kada je pred sobom ugledao Teda Bentlija sa revolverom u ruci. Onda je pogledao u Vordena, video kako mu se lice zgrčilo i brzo se opustilo. Sve je bilo gotovo.

Ponovo se okrenuo i ugledao Sju koja je stajala pored Teda, očiju raširenih od straha.

– To nije bilo potrebno, Bentli – izgovorio je Dok hladno. – Ionako bi umro.

– Učinilo mi se da ima neko skriveno oružje – pravdao se mladić, spuštajući oružje.

– Ne vredi, Tede – oglasi se Sju muklo. – Čula sam šta je Vorden rekao. To me je podsetilo da ti je tata one večeri rekao da mu uzmeš oružje – dodala je očiju punih suza. – Samo... nije mi jasno zašto? Zbog čega si to uradio, Tede?

Bentli je neko vreme ćutao kao da se dvoumi da li da odgovori ili ne.

– Nije me smatrao dovoljno dobrim za tebe, čak i posle događaja sa Vordenom – procedio je najzad. – Kada je rekao da niko od bogatih rančerskih sinova neće hteti da te uzme, ja sam rekao da ja hoću, a on... on te ipak nije dao. Posvađali smo se i... tako se završilo.

Sju je zajecala.

– I šta sada, Bentli? – upita Holidej. – Tek sada te ona neće hteti. Moraćeš oboje da nas ubiješ, pošto znamo da si ti ubica.

On klimnu glavom i lagano odmeri Doka.

– Izgleda da je to jedini način.

Podigao je revolver, ali se Sju prenula, hitro mu prišla i ošamarila ga.

– Kako si mogao da učiniš tako nešto?

Iznenađen ovakvom devojčinom reakcijom, Bentli se zateturao. Holidej je to iskoristio, munjevito potegao kolt i pripucao. Bentli je taman pružio ruke prema devojci želeći da je iskoristi kao štit. Zastao je na trenutak, kao da ne veruje da se to njemu događa. Drugi Dokov hitac je bio još precizniji i Tedovo telo se srušilo preko tela trgovačkog agenta koji je ležao nešto dalje.

Sju prestrašeno kriknu i pokri lice rukama. Već u sledećem trenutku osetila je kako je čvrste i snažne ruke privlače u zaštitnički zagrljaj.

Sve je bilo gotovo. Sve se izgubilo – strah, neizvesnost, želja za osvetom, bol za ocem. Sve se to izgubilo kao u nekoj izmaglici i ustupilo mesto olakšanju.

Iako ga je rana bolela, Holidej se nasmešio. Uskoro će Sju Hejg krenuti u novi život. Pomilovao je po kosi.

Još jedna epizoda u njegovom životu se srećno završila i on će uskoro nastaviti dalje.

Dokle, to je bilo pitanje na koje nije znao da odgovori, ali trenutno mu to nije ni bilo važno.

KRAJ

NOVO NA KIOSCIMA!

3 u 1

SLIKOVNICA

BOJANKA

ENIGMATIKA ZA DECU

AKTIVNA BOJANKA:

OBOJI

PROČITAJ

REŠI ZADATKE

ISSN 0353-0000
00486
9 770353 000002